

இலக்கியத் தந்தை இன்யர்

வாணாஸிப் பேச்சுக்கள்

கலாபூசணம் சைவப்புவர்
சு-செல்வத்துரை

இணுவில் - இளவாலை
திருமதி சிவகாமசுந்தரி செல்வத்துரை
மூன்றாம் ஆண்டு நிகைநாவு நூல்-4

தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக்கள வெளியீடு
03-07-2013

அன்பளிப்பு:
அமரர் செல்வி சற்சொருபவதி நாதன்
சிரேஸ்ட அறிவிப்பாளர்
ஊடக சர்வதேச விருதாளர் (U.N.D.A)
இலங்கை ஒலியர்ப்புக் கூட்டுத்தாபனம்.

உ
சிவமயம்

இலக்கியத்தமிழ் இன்பம்

வானொலிப் பேச்சுக்கள்

கலாபூஷணம், சைவப்புலவர்
சு. செல்லத்துரை

இணுவில் - இளவாலை
திருமதி சிவகாமசுந்தரி செல்லத்துரை
மூன்றாம் ஆண்டு நினைவு நூல் - 4

உள்ளே

சமர்ப்பணம்

முன்னுரை

அறிமுகவுரை

அணிந்துரை

1. உள்ளூறை உவமை அணிநலம்
2. சிலப்பதிகாரத்தில் முப்பரிமாணக்கோலம்
3. அகநானூற்றில் ஓர் அகத்திணைக் கவியின்பம்
4. ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் நாற்கவியின்பம்
5. கூந்தல் அவிழ்ந்ததும் கொற்றம் கவிழ்ந்ததும்
6. பொறுமைகாத்துப் பெருமைபெற்ற காவிய நாயகர்கள்
7. பசிவந்திடப்பத்தும் பறந்துபோம்.
8. நிகண்டு இலக்கியம்
9. எண்ணலங்கார அணிநலம்
10. மறைபொருள் கூற்றுக்கவியின்பம்
11. பசிப்பிணி மருத்துவர்
12. சிலேடை அணிநலம்

சமர்ப்பணம்

என்கலை இலக்கியங்கள் யாவுக்கும் ரசிகையான
உன்திருவழக்கே வைத்தேன் இலக்கியத் தமிழ்இன்பத்தை

சுவகாமசுந்தர் செல்லத்துரை

(24.03.1944 - 03.07.2010)

தொட்டிலிலே பாற்பசுவும்
தொட்டத்தில் விளைபொருளும்
தொட்டிலிலே நெற்குவையும்
தொலையாத துணிமணியும்
அட்டிலில் பால்தயிர் நெய்யும்
அடையா நெருங்கதவும்
இட்டமுள்ள தாயே உன்னோடு
இலட்சுமி கரமும் போய்
வெட்டவெளி யாயினவே
வெறுங்கையாய்ப் போனோமே

செல்லத்துரை சிவகாமசுந்தரி தம்பதிகள்
சிவகாமியின் 66வது பிறந்தநாளில்

2010-03-24

முன்வைரை

சைவப்புலவர் ச. செல்லத்துரை

பாடசாலைப்பருவத்திலே எனக்கு இலக்கிய இரசனையை ஊட்டிப் பேச்சுக்கலையைப் பயிற்றிவிட்டவர் மெய்கண்டான் அதிபரும் எனது தமிழ் ஆசிரியருமாகிய திரு. ச. சுப்பையா அவர்கள். ஆசிரியகலாசாலையில் கற்கண்டுப் பண்டிதர் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் அனைவளம்படுத்திவிட்டார். அன்று முதல் இன்று வரை சமய, இலக்கியப் பேச்சுக்களை எனது மனம் விரும்பும் கலையாகவே நிகழ்த்தி வருகின்றேன்.

1960 முதல் இலங்கை வானொலியில் நற்சிந்தனை, சமய இலக்கியப் பேச்சுக்களை நிகழ்த்தி வருகின்றேன். 1998 இல் அப்பேச்சுக்களில் சிலவற்றைத் தொகுத்து வாக்கும் எனும் நூலாக வெளியிட்டேன்.

அண்மைக்காலத்தில் இலங்கை வானொலி கலைக்கேரலத்தில் பேசிய பேச்சுக்களில் சிலவற்றைத் தொகுத்து இலக்கியத்தமிழ் இன்பம் பெயரில் நூலாக வெளியிடுகின்றேன்.

என்னுடன், இணைதுணையாக வாழ்ந்து என் கலைஇலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரை கல்லாகவும், உலக்கியாகவும் விளங்கிய என் துணைவி சிவகாமசுந்தரியின் மூன்றாவது ஆண்டு நினைவாக இதனை அவர்க்கே சமர்ப்பணம் செய்து வெளியிடுகின்றேன். அவருடைய ஆத்மா இன்றும் என்னுடனே உறுதுணையாய் இருக்கின்றது. அவர் இறந்தபோது நான் விடுத்த

என்னிய நாயகியே என்னவளே சிவகாமி
உன்னையென துள்ளத்தினிலே ஒளிவிளக்காய் ஏற்றிவைத்தேன்
என்னுயிர் இங்குள்ளவரை உன்நினைவே கதியம்மா
என்னுயிருக்குயிராகி எனக்குவழி காட்டிடம்மா

எனும் வேண்டுகோள் வீணாகவில்லை.

முதலாவதாண்டு (2011) நினைவாக எனது கட்டுரைகள் சிலவற்றை வாழ்வாங்கு வாழ்தல் எனும் நூலாகவும், இரண்டாவதாண்டு (2012) நினைவாக என்கவிதைகள் சிலவற்றை சிவகாமிதமிழ் எனும் நூலாகவும் மூன்றாவதாண்டு (2013) நினைவாக எனது வானொலிப் பேச்சுகள் சிலவற்றை இலக்கியத்தமிழ்இன்பம் எனும் நூலாகவும் வெளியிடுகின்றேன்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கேரலத்தில் என்னைப் பேசவைத்து இந்த நூலுக்குப் பொருத்தமான அறிமுகவுரை தந்த இலங்கை வானொலி மூத்த நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் செல்வி சற்சொருபவதி நாதன் அவர்களுக்கு நன்றியுடையேன்.

அழகிய நயம்மிக்க அணிந்துரை தந்த உலகறிந்த எழுத்தாளர் இலக்கியவித்தகர் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களுக்கும் நன்றியுடையேன்.

அறிமுகவுரை

தொடர்பியல் வித்தகர்
செல்வி சற்சொருபவதி நாதன்

கலாபூஷணம் சைவப்புலவர் சு. செல்லத்துரை அவர்கள் இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவையில் அண்மைக்காலங்களில் கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பிய உரைகளில் சிலவற்றை எழுத்து வடிவில் நூலாக இலக்கியத்தமிழ் இன்பம் என்னும் தலைப்பில் வெளியிடுவது பெரும் மகிழ்ச்சிக்குரிய செயலாகும். வெகுஜனத்துறை பற்றிய தமிழ் நூல்கள் குறைவாக உள்ளன என்னும் ஆதங்கத்தை இந்த முயற்சி குறைத்துவிட்டது என்றே கூறலாம். வானொலிக்கு எழுதுவது எப்படி என்று தொடர்பாடல்துறை பற்றிக்கற்க முற்படுவோர் எழுப்பும் வினாவுக்கு பதிலளிக்கும் நல்லதொரு கையேடு ஒலிபரப்புத்துறைக்குக் கிடைத்து விட்டது என்று நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

வானொலிக்கு எழுதுவது ஒரு தனிக்கலை. மேடையில் பேசுவதற்கும் வானொலியில் உரையாற்றுவதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. வானொலிக் கலையகத்தில் தனியாக ஒலிவாங்கிமுன் அமர்ந்து பல கட்டுப்பாடுகள் மத்தியில் உரையாற்றுவது ஒரு கடினமான பணி. சில சமயங்களில் தயாரிப்பாளர் மேசைமுன் அமர்ந்திருப்பார். பேச்சை வாசிக்கும் போது மெதுவாக வாசியுங்கள் வேகமாக வாசியுங்கள் இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களே உள்ளன போன்றவற்றை அவர் ஊமைச் சைகையாக வெளிப்படுத்துவார். நேரக்கட்டுப்பாடு எமக்கு பெரிதும் வேதனை தரும். குறுகிய நேரத்துள் தனியாக அமர்ந்து பலரின் முன்னால் பேசுவது போன்ற பாவனையுடன் பேசுவது வானொலிப்பேச்சு. இந்தப் பேச்சை நாம் எழுதிக் கொண்டே சென்று பேசுகின்றோம். இதனால்தான் சைவப்புலவரின் அரிய பேச்சுக்கள் எழுத்துருவில் தொகுப்பாக வெளியிடப்படும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

வானொலியில் பேச்சு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று நன்கு தெரிந்துகொண்ட சைவப்புலவர் பல தடவைகள் நான் தயாரித்து வழங்கிய கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சிக்கு உரை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். இவை நேயர்களிடம் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றன. வானொலிப் பேச்சின் வெற்றியில் ஒரு பகுதி விடயத்தைப் பொறுத்ததெனில் அதனை விளக்கும் தோரணையிலும், சொல்லும் தொனிப் பேதங்களிலுமே அவ்வெற்றியின் பெரும்பகுதி அடங்கியுள்ளது. புலவரின் பேச்சுக்கள் இவ்விரண்டையும் அடக்கிய வெற்றிப் பேச்சுக்களாக அமைந்தன.

கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் கலை, இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களே ஒலிபரப்பாகின்றன. அன்றன்று நிகழும் நிகழ்ச்சி விபரங்கள் போன்றல்லாது. பல காலத்துக்கும் பொதுவான கலை இலக்கிய நயத்தில் நேயர்கள் நிழல்காண உதவும் விதத்தில் ஒலிபரப்பாகும் இந்நிகழ்ச்சியில் முத்திரை பதித்துள்ள அறிஞர்தான் சைவப்புலவர். தனது பேச்சுக்கள் காற்றோடு போய்விடாமல் அச்சிலே அமைந்தால் பயன்படுமென்ற எம்போன்ற நேயர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய இத்தொகுப்பை வெளியிடுகின்றார். இலக்கியத்திறனாய்வுகள் இன்னும் சரியாக உருப்பெறவில்லை. ஆயினும் இலக்கியச்சுவையை எவ்வாறு நுகர வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் பல கட்டுரைகள் வெளியாகி இருக்கின்றன. இந்தவகையில் இலக்கியத்தமிழ்இன்பம் நூலும் அமைந்துள்ளதாக வாசகர்கள் கருதினால் அது நூலாசிரியருக்கு திருப்தியளிக்கும். மரபு ரீதியாக இலக்கியக் கல்வி பெற்றோரும் இலக்கிய ரசனைக்கே முதலிடம் கொடுத்துள்ளனர்.

கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, பேச்சு என்று பல்வேறு துறைகளில் தடம்பதித்துவரும் புலவர் பரந்துபட்ட இலக்கியப் பரவையுள் நுழைந்து அழகழகான முத்துக்களை எடுத்து தொகுத்த மாலையாகிய இந்நூலைத் தந்துள்ளார். இதை வாசிப்போர் இலக்கிய ஆர்வம் மிகுந்து தமிழ் இலக்கியங்களைத் தேடிப்படிப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரே துறை சார்ந்ததாக பாடல்கள் அமைந்தாலும் புலவர்களின் பாடல்கள் ஒரே கருத்தை பல்வேறு வகையில் வெளிப்படுத்துவதன் இலக்கிய நயம் காண்கின்றோம். இந்தப் பணியையே சைவப்புவலரும் சிறப்புற ஆற்றியுள்ளார். அவற்றை நீங்கள் வாசித்து நயக்கப் போகின்றீர்கள். எனவே அவை பற்றி மேலும் விபரிக்காமல், நான் வெகுவாக ரசித்த ஒரு சில பகுதிகள் பற்றி சுருக்கமாகக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

கூந்தல் அவிழ்ந்ததும் கொற்றம் கவிழ்ந்ததும் அருமையான தலைப்பு. மங்கல மங்கையரின் கூந்தல் அவிழ்ந்ததால் ஏற்பட்ட அவலங்கள் அமர காவியங்கள் ஆகியுள்ளன. இதனை நன்கு விபரித்துள்ளார் சைவப்புவலர். கண்ணகியின் கூந்தல் அவிழ்ந்ததும் துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலியின் கூந்தல் அவிழ்க்கப்பட்டதும் கைகேயி தன் கூந்தலை எவ்வாறு நிகழ்ந்தன எத்தகைய அவலங்கள் ஏற்பட்டன. என்பதை சுவைபட இலக்கியம் கூறும் பாங்கினை அழகாக சுருக்கமாக புலவர் எடுத்துரைத்துள்ளவிதம் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

பசிப்பிணி மருத்துவர் என்ற தலைப்பில் உள்ள கட்டுரையில் பல புதுமையான விடயங்கள் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்ற உண்மையை ஒளவை பாடவைத்த கதை நயக்கத்தக்கது.

மிகவும் காத்திரமானதொரு விடயத்தை சுலபமாக எவரும் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரை நிகண்டு இலக்கியம். அகராதிகள் வருவதற்கு முன் இருந்த நிகண்டு பொருளுக்கரிய சொற்களை தொகுத்துக்கூறும் ஒரு இலக்கியமாக இருந்ததை ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். நிகண்டு என்ற சொல்லின் பொருள் தமிழ் மொழிக்கு பொருள் காட்டும் நூல் என்று அவர் கூறும் விளக்கம் ஏற்புடைத்தது. சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்குவதற்கு பெருந்துணையாய் இருப்பன நிகண்டுகள் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது முக்கிய தகவலாகும்.

தமிழ்ப்பணியையும் சைவப்பணியையும் ஒரு தொண்டாகவே செய்து கொண்டிருக்கும் சைவப்புவலவர் எழுபத்தைந்து வயதைக்கடந்த நிலையிலும் ஓயவில்லை. சனிக்கிழமைகளில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க தமிழ்ப் பட்டயகற்கை நெறி வகுப்பில் கற்பித்தல், நாயிற்றுக்கிழமைகளில் திருவாவடுதுறை ஆதீன சைவசித்தாந்த, திருமுறை பயிற்சி நெறியில் கற்பித்தல் புதன்கிழமைகளில் இலங்கை வானொலியில் திருமந்திர விளக்கவுரை வியாழக்கிழமைகளில் வெள்ளவத்தை கிரியா பாபாஜி ஆரணியத்தில் திருமந்திரம் கற்பித்தல் என நாளும் தமிழ்ப்பணிக்கே தன்னை அர்ப்பணிந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியத்தமிழ்இன்பம் வாசிக்கவாசிக்க அறிவுக்கு விருந்து படைத்து இன்பத்தை தரும் நூல். இதனை தனது அன்புத்துணைவியின் நினைவாக வெளியிட்டுள்ள சைவப்புவலருக்கு தமிழ் அன்பர்கள் சார்பிலும் ஒலிபரப்புத்துறை சார்ந்தோர் சார்பிலும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கின்றோம்.

அணிந்துரை

கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள்

“கவிதை என்பது சிறந்த சொற்கள் சிறந்த ஒழுங்கில் அமைவது என்று சொல்வார்கள். நாம் காணும் விடயங்களை எல்லாம் வர்ணிப்பதில் கவிதை வந்து விடுவதில்லை. காண்பவன் அக் காட்சியில் பெறும் மனநிலையும் அந்த மனநிலையை வெளிக் கொணரும் திறனும் நல்ல கவிதையின் வேர்கள். படிப்பவன் இடத்திலும் அது அதே மனநிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

கவிதையின் பொருள் உயர்ந்தது. கவிதை நடையும் உரை நடையை விடச்சிறந்தது. இதனால் கவிதையைப் புரிந்து கொள்வது அவ்வளவு இலகுவாக இருப்பதில்லை. வழக்கில் இல்லாத சொற்கள் பாவிக்கப்படுவதாலும் சொல்ல வந்த கருத்தை வளைத்துக் கூறுவதாலும் கவிஞன் நினைத்த அளவிற்கு எல்லாருக்கும் அது புரிவதில்லை. கவிதையின் நோக்கம் படிப்போர்க்கு இன்பம் தருவதாயினும் அந்த இன்பத்தைச் சுவைப்பதற்குப் பயிற்சி தேவைப்படுகிறது.

“பாலின் நயமெல்லாம் நானும் பகரவல்லனோ
ஆவின் பாற்கவையை நாழி அளந்து காட்டிடுமோ”

என்று கவிமணியே கேட்பார். ஆகவேதான் கவிதையை நயப்பதற்குக் காலந்தோறும் தமிழ் கற்றோரின் உதவி தேவைப் படுகிறது.

சைவப்புலவர் கலாபூஷணம் சு. செல்லத்துரை அவர்கள் இந்த நூலிலே அந்தப் பேருதவியைச் செய்ய வருகிறார். காலந் தோறும் கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் அவர் ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பாக இந்த நூல் வருகிறபோதும் அவற்றில் அநேகமான உரைகள் கவிதை பற்றி அமைகின்றன.

“பாட்டுத்திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திடவேண்டும்” என்றான் பாரதி. தமிழ்ப் பாட்டு ஒரு நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. அந்த மரபணுத் தொடர்ச்சி சங்க இலக்கியங்களில் தவழ்ந்து, கலித் தொகை போன்ற இசைப்பாடல்களில் நடந்து, சிலம்பில் சிரித்து, தேவார திருவாசகங்களில் பொலிந்து, சிந்தாமணியால் சீர் பெற்று கம்பரால் வைரத்திருமுடி வைத்து வந்த ஒரு சங்கிலி. அந்தச் சங்கிலியைப் பாரதி அறிந்திருந் தான். அதனால்தான் அவனால் மற்றொரு விளக்கை ஏற்ற முடிந்தது. சைவப்புலவர் சு. செல்லத்துரை அவர்களும் இந்தச் சரித்திரம் தெரிந்தவர். அவர்பெற்ற கல்வி என்னும் கண்ணாடி ஊடு சங்கப் புலவர்கள் ஆகிய சிறு நட்சத்திரங்களையும், இளங்கோ என்ற நட்சத்திரத்தையும் சேக்கிழார் “அல்பா சென்றோதி” என்ற விடிவெள்ளியையும், திருவள்ளுவர் என்ற பூரணசந்திரனையும் கம்பர் என்ற சூரியனையும் ஒரே நேரத்தில் காண்பதோடமையாது எமக்கும் காட்டி இன்புறுகிறார்.

“உவமை கவிதைக்கு உடைபோன்றது, உவமையைக் கவிதையில் இருந்து பிரித்தெடுக்க முடியாது” என்பார் தொல்காப்பியர். அணிகள் எல்லாமே உவமை என்ற ஓர் அணியின் வாயிலாகப் பிறந்தவையே எனக் கூறுவார்கள். பெண்களுக்குப் புறநகைகளை விடக்கற்பும் கல்வியும் ஆகிய அகநகைகளே

சைவப்புலவர் ச. செல்லத்துரை பேரழகைத் தருவன என்று கூறுவார்கள். அதே போலவே கவிதையிலும் புறத்திலே காணும் ஆடம்பர அணிவகைகளை விடப் பாடலொடு பாடலாய்ப் பொருந்தி உறவாடும் அணிகள் சிறந்தவை. உள்ளூரை உவமை அணிநயம் என்ற கட்டுரை அந்தச் சிறப்பைத் தேர்ந்த உதாரணங்களுடன் தெளிவாய் முன்வைக்கின்றது. சிலப்பதி காரத்தில் காணல்வரி என்ற காரை முழுவதுமே உள்ளூரை பொதிந்து வியாபிக்கும் சிறப்பை அறிஞர் போற்றுவார்.

இலக்கணம், கற்பனை, சொல்வளம், ஒலிநயம், யாப்புமுறை, அணிநலன், தொடைநயம், படிமங்கள், சுவைகள், கவிதை கூறும் உண்மை இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் நல்ல கவிதை ஒரு நாடகக் காட்சியோல மனத்தில் திரையிடும் அழகை “அகநானூற்றில் ஓர் அகத்திணைக் கவியின்பம்” என்ற கட்டுரை சுட்டுகிறது.

சைவப்புலவர் அவர்கள் ஒரு அறிஞர், கவிஞர் என்பதற்கு மேலே நல்லதோர் ஆசிரியர். கவிதை பற்றி மாணவர்களுக்கு எவ்வாறு தெளிவாகக் கற்பிக்க அவரால் முடிகிறது என்பதற்கு “ஈழநாட்டுப்புலவர்களின் நாற்கவி இன்பம்” என்ற கட்டுரை சான்றாகிறது.

ஒரு இனத்தின் கலாசாரக் கூறுகள் பல அந்த இனத்தின் இலக்கியங்களோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கும். தமிழ்ப் பெண்களின் கூந்தல் அலங்கார முறைகளிலே “கூந்தலை விரித்துவிடும்” அலங்காரமுறை ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது இல்லை என்பதைக் “கூந்தல் அவிழ்ந்ததும் கவிழ்ந்ததும்” என்ற கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது. “உலகமயமாதல்” வலையில் சிக்கி “கூந்தலை விரித்தே இருப்பது” என்று சபதம் செய்தவர் போல உலாவரும் எமது பெண்களை எந்த வகையிலும் குறை கூறாமல் இலக்கியச் செய்தியை மட்டும் இசைவாக எடுத்தியம்பும் நூலாசிரியரின் திறமை உவக்கத்தக்கது.

உடலும் உள்ளமும் நல்ல நிலையில் இருக்கும்போதே இலக்கியங்களை ரசிக்க முடியும். மறுதலையாக நல்ல இலக்கியங்களை இரசித்துப் படிப்பதால் உடலும் உள்ளமும் ஆரோக்கியம் பெறுகின்றன. “பொறுமை” என்ற உயர்குணத்தை நாம் ஏன் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையைத் தூண்டும் எழுத்தோட்டம் ஒன்று இரண்டு காவியப் பாத்திரங்களுடன் விளக்கப் பெறுவதை “பொறுமை கார்த்துப் பெருமை காவிய நாயகர்கள்” என்ற கலைக்கேகால உரை ஆழமாய் அழகுடன் முன்வைக்கிறது. அதேபோல மகிழ்வு என்பது பணத்தைச் சேர்ப்பதாலோ அல்லது சாதனைகளைச் செய்வதாலோ வருவதில்லை. சக மனிதர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்கள் உள்ளத்தில் இடம்பிடித்து வளரும் மனித உறவுப் பிணைப்பிலேயே உண்மையான பரவசம் ஏற்படுகிறது என்ற உளவியல் உணர்வை இலக்கிய ஆதாரங்களுடன் கோத்துத்தருகிறது. “பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் உண்டி கொடுத்து உயிர் காப்போம்” என்ற உரை.

பலவேறுவகை அகராதிகளைப் பாவித்துச் சலித்து இன்று “ஈ அகராதி” யுகத்திற்கு வந்திருக்கிற மனிதர்களுக்கு நிகண்டு இலக்கியம் பற்றிய செய்திகள் நினைவுட்டப்பட வேண்டியவை.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்” என்று சொல்லப் பட்டாலும் எண்ணுக்கும் எழுத்துக்கும் அதிகம் தொடர்பில்லை என்பதே பலரது கருத்து. கணித நுண்மதியும், மொழியியல் நுண்மதியும் சற்று வேறுபட்டவை என்று உளவியலாளரும் கருதுவர். ஆனால் எண்கள் கவிதையில் இடம் பெறும் முறைபற்றிய விடயம் நயத்தற்குரியது. குறிப்பாக சம்பந்தர் பாடிய திருவெழுசுற்றிருக்கை பற்றிய செய்தி வாசகர் பலருக்குப் புதிதாகவே இருக்கும்.

ஒன்றும் தெரியாமலும் ஒரு கவிதையை ரசிக்கலாம். ஆனாலும் தெரியாமல் ரசிப்பதற்கும் தெரிந்து ரசிப்பதற்கும் இடையில் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. ஒன்றும் தெரியாமல் கார்ச்சாரதி இருக்கையில் அமர்கிறவனுக்கும் கார் தொழிற்படும் பொறிமுறை அனைத்தும் தெளிவாகத் தெரிந்து ஓட்டுபவனுக்கும் வேறுபாடு இல்லையா? கலாபூஷணம் சு. செல்லத்துரை அவர்களின் “மறைபொருள் கூற்றுக் கவியின்பம்” என்ற கட்டுரையைப் படிக்கிறபோது இந்த உண்மை தெளிவாகிறது. “நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே தேன்கலந்து, பால்கலந்து, செழுங்கனித்தீஞ் சுவை கலந்து, ஊன்கலந்து, உயிர்கலந்து” ஐயா தரும் போது பருகுவதற்கு நமக்கென்ன பஞ்சி.

நூலின் நிறைவுக் கட்டுரையாக அமையும் சிலேடை அணிநயம் நூலுக்கு முடிவைத்து நிற்கிறது. கற்றோரும், மற்றோரும் படித்துப் பயன் பெறத்தக்க இந்நூல் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் எல்லா மனைகளிலும் இருக்க வேண்டும்.

இலக்கிய நயம்

அழகான குழந்தைக்கு வண்ண ஆடை
அணிமணிகள் புனைந்து கண்டு களித்தல்போல
உளமார்ந்த கருப்பொருளுக்கு உவமைசேர்த்து
உவப்பான வர்ணனை கற்பனை கலந்து
வளமான செம்மொழியின் ஓசையோடு
வாண்மைதரும் இலக்கியத்தை நயத்தல்விட்டு
விழலான சொற்கூட்டம் தனைச்சுவைத்தல்
வெறிதான நிர்வாணம் சுவைத்தல் அன்றோ

உள்ளூற உவமை அணிநலம் (உள்ளூற உவமை)

ஒரு செய்தியைச் சொல்லும்போது வசனமாகவும் சொல்லலாம், கவிதையாகவும் சொல்லலாம். வசனத்திலும் பார்க்கக் கவிதையாகச் சொல்லும் போது கேட்பவர்க்குக் கவர்ச்சியாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும். அதற்கும் மேலாகக் கவிதைக்கு அழகும் தருகின்ற அணிகளுடன் சொல்லும் போது ஒரு தனியான இலக்கியச்சுவை பிறக்கும்.

அழகான குழந்தைக்கு, வண்ண ஆடை, அணிமணிகள் புனைந்து கண்டுகளித்தல் போல, உள்ளூறந்த பொருளுக்கு அணிகள் சேர்த்து, உவப்பான வர்ணனை கற்பனை கலந்து, வளமான செம்மொழியின் ஓசையோடு, வாண்மைதரும் கவிதையினை நயக்கவாரீர் என ஒரு கவிஞன் அழைக்கின்றான்.

செய்யுள் அணிகளிலே உவமையணி மாணவர் முதல், கற்றறிந்த புலவர்கள் வரை எல்லார்க்கும் இன்பம் தரும். உவமை எனப்படுவது தெரிந்த ஒரு பொருளைக் காட்டித் தெரியாத பொருளுக்கு விளக்கம் தருவதாக அமைவது. உவமை அணியில் பலவகையுண்டு. இங்கு ஒரு விசேடமான உவமையணியான உள்ளூறை உவமை எனும் காண்போம்.

கவிஞன் தான்பாடவந்த காவியத்தில் பின்னால் நிகழ்ப்போகும் செய்தியை முன்சூட்டியே குறிப்பாக உணர்த்துவதற்குக் கையாளும் அணியே உள்ளூறை உவமையணி எனப்படும். இது பெரிய காவியங்களைப் படைக்கும் பெரும் புலவர்க்கே இயலக்கூடியதாகும். அதை உணர்ந்து இன்புறுவதற்கும் இலக்கியத்திறன் வேண்டும். இதோ அத்தகையதொரு உள்ளூறை உவமை அணியைக் காண்போம்.

தெய்வப்புலவர் ஆகிய சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பிறந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டு வளத்தைப் பாடுகின்றார். அந்நாட்டின் வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருதக் காட்சி இது.

கடைநூர்மிடை வயற்குறைத்த கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சாறு
இடைதொடுத்த தேன்கிழிய, இழிந்தொழுகு நீத்தமுடன்
புடைபரந்து, னிமிறொலிப்பப் புதுப்புனைல்போல் மடையுடைப்ப
உடைமடைஅக் கரும்படு கட்டியினடைப்ப உணர்கள்தோறும்.

இப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட செய்தி : மருதநிலத்திலே விளைந்த கரும்பு வயலிலே, கரும்புகளை உழவர்கள் வெட்டி எடுத்தபின், வெட்டப்பட்ட அடிக்கட்டையிலிருந்து கரும்பஞ்சாறு சுரந்துவடி கின்றது. தேன்வண்டுகள் அங்கு, கூடுகட்டுகின்றன. கரும்பஞ்சாறு வயல் நிறைந்து புதுவெள்ளமாகித் தளம்பி அதேதனை எடுக்க வந்த தேன்வண்டுகள் ரீங்கார ஆரவாரம் செய்ய வரம்பை உடைத்து வீணை காட்டில் பாய்கிறது. இதைக் கண்ட உழவர் கரும்பஞ்சாறு நிரம்பிய வயலிலே திரண்டிருந்த கரும்பஞ்சாற்றுக் கட்டிகளை அள்ளியெடுத்து, உடைத்த வரம்பைத் தடுத்துக்கட்டி, அக்கரும்பஞ்சாறு வெளியேறாமல் தடுக்கின்றார்கள்.

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

இது மருதநிலத்தில் கரும்பு வயலின் செழிப்பைக் காட்டும் ஒரு அற்புதக் காட்சி. இந்தக் காட்சி ஒரு வெறும் காட்சி மட்டும்தானா அல்லது இதற்குள் வேறும் ஏதாவது உள்ளுறை உண்டா என ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். மீண்டும் பாடலைப் பார்ப்போம்

- கடைஞர்மிடைவயற்குறைந்த கரும்புபொழி கொழுஞ்சாறு - கரும்பு வயலிலே உழவர்களால் வெட்டப்பட்ட அடிக்கட்டையிலிருந்து சுரந்துவந்த செழிப்புமிக்க கருப்பஞ்சாறு,

- இடைதொடுத்த தேன்கிழிய, இழிந்தொழுகு நீத்தமுடன் புடைபரந்து - அக்கரும்படிகளில் கட்டப்பட்டிருந்த தேன் கூடுகளின் இடையே பரந்து அவற்றையும் உடைத்துக்கொண்டு பாய்ந்து.

- ளிமிறொலிப்பப் புதுப்புனல்போல் மடையுடைப்ப - தேன்வதைகள் உடைந்ததால் தேன்வண்டுகள் நிலகுலைந்து ரீங்காரம் செய்து ஆரவாரிக்கப் புதுவெள்ளம் போலத் தேன் அலையெறிந்து பாய்ந்து வரம்பை உடைத்து வெளியே பாய

- உடைமடைஅக் கரும்படு கட்டியினடைப்ப ஊர்கள்தோறும் - வரம்புடைத்துப் பாயும் வழியை உழவர் கருப்பஞ்சாற்றில் விளைந்த கட்டிகளைக் கொண்டு அடைக்கின்றார்கள்.

இங்கு கரும்புவயல் - வெட்டப்பட்ட கரும்படிகளிலிருந்து சுரந்துபாயும் கருப்பஞ்சாறு - அது வரம்பை உடைத்து வெளியே பாய்தல் - அவ்விதம் பாயாமல் கருப்பஞ் சாற்றில் விளைந்த கட்டியைக் கொண்டு அடைத்தல் ஆகிய காட்சிகள் காட்டப்படுகின்றன. இங்கு உவமை உருபோ, பொதுத் தன்மையோ வெளிப்படையாகக் காட்டப்படவில்லை. ஆனால் திருநாவுக்கரசர் கதையைப் பாடவந்த புலவர் அவர் பிறந்த நாட்டுவளம் காட்டுவதன் மூலம் பின்னால் நிகழ்ப்போவதை உய்த்துணர வைக்கின்றார்.

திருநாவுக்கரசர் சைவசமயத்தில் பிறந்தார், பின் சைவத்தை விட்டுச் சமணத்துக்குப் போனார். அவ்விதம் போனவரைத் தடுத்துத் திலகவதியார் மீண்டும் சைவத்தில் நிலைக்க வைத்தார் என்பது சேக்கிழார் தரும் தகவல்.

சைவசமயமே கரும்புவயல் - அங்கு சுரந்த கருப்பஞ்சாறே திருநாவுக்கரசர், கருப்பஞ்சாறு வரம்புடைத்துப் பாய்தலே திருநாவுக்கரசர் சைவத்தைவிட்டுச் சமணத்துக்குப் போதல், கருப்பஞ்சாற்றில் விளைந்த கட்டியே - அக்கா திலகவதியார், உடைத்தவரம்பைக் கருப்பஞ்சாற்றின் கட்டிகொண்டு அடைத்தலே திலகவதியார் அவருக்கு நீறிட்டுத் திருநாவுக்கரசர் ஆக்கியமை.

இச் செய்தியை உய்த்துணரவைக்கும் சேக்கிழாரின் உள்ளுறை உவமை அணிநலம் இலக்கிய இன்பத்தை அள்ளித்தருவதை நினைத்து நினைத்து இன்புறலாம். உள்ளுறை உவமைச் சிறப்பிற்கு சேக்கிழாரின் இன்னோர் பாடலையும் சுவைக்கலாம்.

*

*

*

சான்றோர்க்கிருப்பிடமான தொண்டை நாட்டின் வளம்பாட வந்த சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டின் வளம் சுரக்கும் பாலாறு பற்றிப் பாடுகின்றார்.

பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போல்,
மள்ளர் வேனிலின் மணல்திடர் பிசைந்து, கைவருட
வெள்ளநீர் இருமருங்கு கால்வழி மிதந்து, ஏறிப்
பள்ளநீர் வயல் பருமடை உடைப்பதுபாலி

தொண்டை நாட்டுச் சான்றோர் கைவரண்டகாலத்தும்கொடுப்பர், வேணில் வரட்சியிலும் பாலாறு அடி சுரந்து நீர் உதவும் என்னும் பழமொழிகளை மெய்ப்பிக்கும் காட்சி இதோ.

வேணில்காலம், அதாவது கோடைகாலம், பாலாறு நீர்வற்றி விட்டது. வயலில் பயிர்வாடுகின்றது. நீர் பாய்ச்ச என்னவழி என்று உழவர்கள் சிந்திக்கின்றார்கள். வேணில் வரட்சியிலும் பாலாறு அடிசுரந்து நீர் உதவும் என்னும் முன்னோர் மொழி நினைவுக்கு வருகிறது. உடனே ஓடிப்போய் ஒருமணல் திடரைக் கைகளால் தேர்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். என்ன ஆச்சரியம், நீர் கொப்பளித்துக் கொண்டு பாய்ந்து வருகிறது. இருபக்கமும் பாய்ந்து வாய்க்கால்வழி மிதந்து ஏறிப்பள்ள வயலின் மடை யையும் உடைத்துப் பெருகின்றது. ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிகடும் இடத்திலும் ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகாட்டும் பாலாற்றின் அதிசய வள்ளமை எதுபோல் இருக்கிறது என ஒரு உவமையைக் காட்டுகிறார். குழந்தை பால்குடிப்பதற்காகத் தாயின் மார்பைப் பிசைந்து தடவுதலும், உடனே தாய் முலையில் பால் சுரந்து குழந்தையின் பிசையைப் போக்குவது போல இருக்கிறது பாலாறு நீர்சுரக்கும் பாங்கு என்கிறார்.

பிள்ளை தைவரப் பெருகு பால் சொரி முலைத்தாய் போல் - பிள்ளைகைகளால் தடவி வருட உடனே பால் சுரந்து பெருகும் மார்பையுடைய தாய் போல - மள்ளர் வேணிலின் மணல்திடர் பிசைந்து கைவருட - வேணில் கோடையில் உழவர்கள் மணல்திடலைக் கைகளால் பிசைந்து தோண்ட - வெள்ளநீர் இருமருங்கால் வழிமிதந்துஏறி - அங்கு சுரந்த நீரானது வெள்ளம் போலப் பிரவாகித்து, வாய்க்காலின் வழி ஓடிமிதந்து. - பள்ளநீர் வயல் பருமடை உடைப்பது பாலி - புள்ளமான வயலில் பாய்ந்து மடையைப் பருமடை வயலில் நிரம்பும் நீர்வளம் மிக்கது பாலாறு.

இங்கு தொண்டை நாட்டுச் சான்றோர் கைவரண்டகாலத்தும் இல்லையென்னாமற் கொடுப்பர் என்னும் சிறப்பை இக்காட்சி மூலம் உய்த்துணர வைக்கின்றார். அதுமட்டுமல்ல, இன்னுமோர் செய்தி உய்த்துணர்தற்குரியது. இந்தப்பாடல் பெரியபுராணத்தில் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் நாயனார் புராணத்தில் வருகிறது.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவபக்தர் ஏழை. சிவனுக்கே சிவனடியார்க்கே தானதர்மம் ஏதும் செய்யவதற்கு வசதியற்ற வறுமையான வாழ்வையுடையவர். ஆனாலும், ஏதாவது சிவதர்மம் செய்ய வேண்டும் என மனம் தவிக்கிறது. அவர் குலத்தொழில் துணி வெளுத்துக் கொடுப்பது. சிவனடியார் களுக்கு இலவசமாகத் துணி வெளுத்துக் கொடுக்கும் திருப்பணி செய்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

எத்தனை வறுமை வந்தாலும் தான் செய்யும் தொழிலுடே சிவப்பணி செய்த திருக்குறிப்பு தொண்டரின் தொண்டனைப் பாலாறு நீர்வற்றினாலும் கைபிசைந்து தோண்ட நீர் சுரந்தோடும் உவமை மூலம் உய்த்துணரவைக்கின்றார் புலவர்.

எடுத்த பொருளை இலகுவாகச் சுவையட விளக்கும் உவமை அணியில் நுட்பமாக உய்த்துணர வைக்கும் உள்ளுறை உவமை அணியின் திட்பநுட்பம் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2009.08.06 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

2

**முத்தமிழ்க் காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தின்
முப்பரிமாணக் கோலம்**

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரமெனப் பாரதியாராற் போற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் தமிழில் எழுந்த முதற்காப்பியம், இது தமிழ் மண்ணில் மலர்ந்த முத்தமிழ்க் காப்பியம். குடிமகனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டமக்கள் காப்பியம். தென்னகமாம் தமிழ் நாட்டில் கருக்கொண்டு வடபால் கங்கைக் கரைவரை விரிந்தகதை கூறும் காப்பியம். தமிழ் மண்ணில் மலர்ந்த, அத்தனை கலைகளையும் திப்ப நுட்பமாகக் காட்டும் காப்பியம். இப்படியே சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பினை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் மூன்று மூன்றாக மலர்ந்து மணம்பரப்பி விரியும் தனித்துவமும் சிறப்புமும் நயத்தற் குரியன. இவ்வித முப்பரிமாண மலர்ச்சியைக் காண்போம்.

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழ்க்கே உரிய சிறப்பான

- 1) இக்காவியம் உருவாகக் கால்கோள் இட்டவர்கள் மூவர். அவர்கள் சேரன்செங்குட்டுவன், இளங்கோ, புலவர்சாத்தனார் எனும் மூவர்.
- 2) காப்பியத்தின் குறிக்கோள்கள் மூன்று. அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்றாவதும், உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தலும், ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதும் என மூன்று.
- 3) நூலின் மங்கல வாழ்த்தில் இடம்பெற்ற இயற்கைக்கூறுகள் திங்களைப் போற்றுதும், ஞாயிறு போற்றுதும், மாமழை போற்றுதும் என மூன்று.
- 4) திருமணவாழ்த்தில் காதலர் பிரியாமல், கவவுக்கை நெகிழாமல், தீதறுக என மூன்று.
- 5) கதைநிகழ் நாடுகள் சோழநாடு, பாண்டி நாடு, சேர நாடு என மூன்று.
- 6) காப்பிய நாயகிகள் கண்ணகி, மாதவி, கோப்பெருந்தேவி என மூவர்.
- 7) கதையில் வரும் பெருஞ் சமயங்கள் சைவம், வைணவம், சமணம் என மூன்று.
- 8) காப்பியக் கதைகூறும் காண்டங்கள் புகார்காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என மூன்று.
- 9) கதை சொல்லக் கையாண்ட மொழிநடைகள் உரைநடை, பாட்டு, செய்யுள் என மூன்று.
- 10) முத்தமிழ்க் காப்பியத்துக்குரிய உரையும், இசையும், ஆடலும் எனும் முத்திறக்கலைகளும் நூல்முழுவதும் விரவிவருவதும் தனிச்சிறப்பாகும். இவ்விதமாகச் சிலப்பதிகாரத்தை முப்பரி மாணமாக மலரவைத்த இளங்கோவடிகளைப் “பாவடிகள் தேன்வடியப்பாடும் இளங்கோவடிகள்” எனப்புவர்கள் போற்று தல் எத்தனை பொருத்தம் என்பதை இன்னும் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

காப்பியம் உருவாவதற்குக்கால்கோள் இட்டவர் மூவர் :-

கதை முடிவிலிருந்து தொடங்குகிறது. கண்ணகி தெய்வமாகித் தேவ லோகத்திலிருந்து கோவலன் கொணர்ந்த தேரில் வானுல கெய்திய செய்தியைக் குன்றக்குறவர் கூறக் கேட்ட சேரமன்னன் செங்குட்டுவனின், அதுபற்றி விபரமறிய புலவர் சாந்தனாரிடம் கேட்கின்றார். சாந்தனார் நடந்த செய்தியெல்லாம்

விபரமாகச் சொல்கின்றார். கூடவே சேரன் செங்குட்டுவன் தம்பி இளங்கோவும் இருக்கின்றார். கதையைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் அதனைக் காவியமாகப் பாடும்படி சாத்தனாரைக் கேட்கின்றான். சாத்தனார் இது முடிவேந்தர் நாடுகளிலும் நடந்தகதை ஆதலால் பற்றற்ற துறவியாகிய இளங்கோவே பட்சபாதகமின்றிப் பாடத்தக்கவர் - "முடிசெழுவேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது அடிகள் நீரே அருளுதிர்" - என வேண்டுகின்றார். இங்கே காவியம் உருவாதற்குச் செங்குட்டுவன், இளங்கோ, சாத்தனார் ஆகிய மூவர் கால்கோள் இட்டதைக் காண்கிறோம்.

காப்பியக் குறிக்கோள் மூன்று :-
கண்ணகி கதையைக் காப்பியமாகப் பாடச்சம்மதித்த இளங்கோ

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்றாவதும்
உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
உழவினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதும்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யர்மோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என மூன்று குறிக்கோள்களை உலகத்துக்கு உணர்த்தக் கூடியதாகப் பாடுவதாகச் சொல்கிறார். இங்கும் மூன்றின் பரிமாணங்கள் கதையாக மலர்வதைக் காண்கின்றோம்.

மங்கலவாழ்த்தில் மூன்று இயற்கைப் பொருள்களை வைத்துப் பாடுகின்றார். சந்திரனையும், சூரியனையும், மழையையும் வாழ்த்துகின்றார்.

- திங்களைப் போற்றுவும் திங்களைப் போற்றுவும்
கொங்கலர் தார்ச்சென்னி குளிர்வெண் குடையோன்றிவ்
அம்கண் உலகு அளித்தலான். எனச்சந்திரனையும்

- ஞாயிறு போற்றுவும் ஞாயிறு போற்றுவும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோல்
.....
எனச் சூரியனையும்

- மாமழை போற்றுவும் மாமழை போற்றுவும்
நாம நீர்வேலி உலகிற்கு அவன் அளிபோல்
மேல்நின்றுதான் சுரத்தலான்

என மழையையும் வாழ்த்துகின்றார்.

இங்கும் மூன்று வாழ்த்துக்களை அமைத்துப்பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு வாழ்த்தும் மும்மூன்று வரிகளில் சிந்தியல் வெண்பாவில் அமைத்து இங்கும் மூன்றின் பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றார்.

மண வாழ்த்து மூன்று :-
காவிரிப்பும் பட்டினத்தின் பெருவணிகன் மாசாத்துவான் மகன் கோவலனுக்கும்
மாநாயக்கன் மகள் கண்கிக்கும் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டத்

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

திருமண விழா நடக்கின்றது. அங்கு மங்கல மங்கையர்கள் மலர்தூவி வாழ்த்துகிறார்கள்.

**“காதலர் பிரியாமல், கவவுக்கை ஞெகிழாமல்
தீதறுக என்று சிலவாழ்த் தெடுத்தார்கள்”**

என இளங்கோ இங்கும் மூன்று வாழ்த்தையே கூறுகின்றார். வாழ்த்துகள் மங்கலச் சொற்களில் பாடப்பட வேண்டியவை இங்கு காதலர்பிரியாமல் என்பதில் பிரிவு எனும் அமங்கலச் சொல்லும், கவவுக்கை ஞெகிழாமல் என்பதில் ஞெகிழ்தல் எனும் அமங்கலச் சொல்லும் தீதறுக என்பதில் தீது எனும் அமங்கலச் சொல்லும் இடம்பெறுகின்றன. இது பின்னால் கோவலன் கண்ணகி பிரிதலும், கோவலன் கண்ணகியைக் கைவிடுதலும் அவன் கொலையுண்டு தீதாய் முடிதலும் ஆகிய மூன்று நிகழ்வுகளும் முதலிலேயே உய்த்துணர வைக்கப்படுகின்றன.

கதை நிகழ் நாடுகள் மூன்று :-

சாத்தனார் இளங்கோவிடம் “முடிக்கெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது அடிகள் நீரே அருளுதிர்” என வேண்டியபடி சோழ, பாண்டிய, சேர நாடு களாகிய மூவேந்தர் நாடுகளிலும் நடந்த கதை நிகழ்வுகளைப் பாடுகிறார்.

சோழநாட்டிலே கோவலனும் கண்ணகியும் பிறந்து மணங் கொண்டதும், மாதவியின் நாட்டிய அரங்கேற்றமும் மாதவி நட்பால் செல்வமிழந்த கோவலன் கண்ணகியிடம் மீண்டுவந்து அவள் காற்சிலம்பு விற்க அவளுடனே பாண்டிநாடு சென்று கள்வனென்று கொலையுண்டதும் கண்ணகி தன் கற்பின் கனலால் மதுரை மாநகரை எரித்தலும் அதன்மேல் அவள் சேர நாடு சென்று தெய்வமானதும் ஆகிய கதை நிகழ்ந்த நாடுகளும் மூன்றாகக் காட்டுகின்றார். இங்கு மூன்று நாடுகளின் பெருமையும் பேசப்படுகிறது.

காப்பிய நாயகிகள் மூவர் :-

வணிகர் குலத்துதித்த கண்ணகியும், கணிகையர் குலத்துதித்த மாதவியும் அரச குலத்துதித்த கோப்பெரும் தேவியுமாகிய மூன்று பெண்கள் காவிய நாயகிகளாகப் பாடப்படுகின்றார்கள். கதை நிறைவில் ஈற்றில் வணிகர் குலக் கண்ணகி தெய்வமாகிறார். கணிகையர் குல மாதவி குலமாதர் ஒழுக்கத்துடன் துறவு பூண்கிறாள். அரசர்குலக்கோப்பெருந்தேவி கணவன் இறந்தவுடன் தன் உயிர்நீத்து மானங்காத்துத் தெய்வ உலகு சேர்கிறாள். காப்பிய நாயகிகள் மூவருமே உயர்வு பெறுகிறார்கள்.

கதையில் வரும் பெரும் சமயங்கள் மூன்று :-

பலவகைப்பட்ட கிராமிய வழிபாடுகள் சொல்லப்பட்டாலும் சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய முப்பெரும் சமயங்களும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தமையும் அவ்வச் சமய ஒழுக்கங்களும் திப்பநூட்பமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் கோயில் எனச் சிவன் கோயிலும் நீலமேனி நெடியோன் கோயில் எனத் திருமால் கோயிலும். பள்ளி, கோட்டம், விகாரம் ஒம்படையென சமணக் கோயில் களும் பாடப்படுகின்றன.

காப்பியக்கதை கூறும் காண்டங்கள் மூன்று :-

மூன்று காண்டங்களில் அமைத்து காவியத்தைப் பாடுகின்றார். முதலாவது காண்டம் புகார்க் காண்டம், இரண்டாவது காண்டம் மதுரைக் காண்டம், மூன்றாவது காண்டம் வஞ்சிக் காண்டம்.

சோழ நாட்டின் தலைநகர் பூம்புகார் என்னும் புகாரிலும், பாண்டி நாட்டின் தலைநகர் மதுரையிலும், சேர நாட்டின் தலைநகர் வஞ்சியிலும் கதையின் முக்கிய நிகழ்வுகள் நடைபெறுவதால் அவை முப்பெரும் காண்டங்களாகப் பெயரிடப் பெற்ற சிறப்பும் நயக்கத்தக்கதே.

கதை சொல்லக் கையாண்ட மொழிநடைகள் மூன்று :-
 “உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்பார். எடுத்து உரைக்கப்படுவது உரை - அதுவே வசன நடை, பாடப்படுவது பாட்டு. செய்யப்படுவது செய்யுள். எனவே உரைநடையிலும், இசைப்பாடலிலும், செய்யுள் வடிவிலும் கதை சொல்லப்படும் சிறப்பும் கவனிக்கத்தக்கது.

முத்தமிழ்க் காப்பியம் :-

உரையும் செய்யுளும் இயற்றமிழிலும்
 வரிப்பாடல்கள் இசைத்தமிழிலும்
 பல்வகை ஆட்டங்கள் நாடகத்தமிழிலும்

சிறப்பாக மாதவியின் நடன அரங்கேற்றம், உரையும், இசையும், ஆடலும் ஒருங்கே அமைந்த அரங்க ஆற்றுக்கையாக அமைந்திருந்தாலும் வேறு எந்தக் காவியத்துக்கும் இல்லாத தனிப்பெருமை யைச் சிலப்பதிகாரத்திற்குத் தேடிக்கொடுக்கின்றன.

எனவே முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் முப்பரி மாணத்தில் மூன்று முன்றாக விரிந்து புரந்து மலர்ந்து மணம்பரப்புதல் தமிழுக்கு மட்டுமல்ல தமிழராகிய எமக்கும் பெருமையே.

முப்பரிமாண ஓவியங்கள் மூன்று பக்கத்தையும் காட்டுவது போல இளங்கோ அடிகள் சிலப்பதிகாரத்தை மூன்று முன்றாக விரித்துக் காட்டும் முப்பரிமாணக் கோலம் சிந்திப்பார்க்கு இன்பம் தருவதாம்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
 2009.08.26 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

தேமதுரத்தமிழோசை

தித்திக்கும் தேமதுரத் தமிழின் ஓசை
 தெவிட்டாத பேரின்பம் துய்த்தமேலோர்
 எத்திக்கும் செந்தமிழ் செம்மொழியேயாக
 ஏற்றமுறச் செய்துவைத்தார் புலவோர்தந்த
 முத்தான பழந்தமிழ்சேர் இலக்கியங்கள்
 முதுசமென பெற்றவர்நாம் அதைப்போற்றாமல்
 அத்தனையும் மறந்தின்று அச்சுமாறி
 அருமந்த தமிழோசை மறந்ததேனோ

அகநானூற்றில் ஓர் அகத்திணைக் கவியின்பம்

தமிழ் இலக்கியப் புலத்தில், சங்க இலக்கியங்கள் தனித்துவம் மிக்கவை. அவை பிற்கால இலக்கியங்களுக்கு ஊற்றுக்கண் போன்றவை என்பது அறிஞர் கருத்து. வயல் நிலம் எப்படிக் காலமெல்லாம் விளைவுதந்து கொண்டிருக்கின்றதோ, அப்படியே சங்கச் செய்யுள்களும் புதிது புதிதான இலக்கிய ஆக்கங்களைத் தந்து கொண்டிருக்கும் பண்புடையவை. சங்கப்பாடல்களில் இக்காலத்திற்குச் சற்றுக் கடினமான சில சொற்களும், தொடர்களும் இருந்தாலும் சொல்லும் முறையும் சொல்லப்படும் செய்திகளும் எக்காலத்தும் இன்பம் பயப்பனவாகும்.

ஒவ்வொரு செய்யுளும் தனித்தனி ஒவ்வொரு கதைப்பண்பு உடையதாக நாடகக் காட்சியாக விரிந்து இலக்கிய இன்பம் தரவல்லவை.

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பவை சங்க இலக்கியங்களாகும். இவற்றில் தனிப்பாடல்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டவை எட்டுத் தொகை நூல்கள். இவற்றில் அக ஒழுக்கமாகிய காதல் வாழ்வு சார்ந்த 400 பாடல்களை உடையது அகநானூறு. இதைத் தொகுத்தவர் உப்பூரிசுடிகிழார் மகனார் உருத்திரசன்மன் என்னும் பெரும்புலவர். தொகுப்பித் தவர் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி.

அகநானூற்றில் 1,3,5,7,9 ஆகிய ஒற்றை எண் பாடல்கள் பாலைத் திணைக்கும் 2,8 எண்ணுடையவை குறிஞ்சித் திணைக்கும் 4 முல்லைத் திணைக்கும் 6 மருதத் திணைக்கும் 10 நெய்தல் திணைக்கும் உரியவை.

இந்த நானூறு பாடல்களில் முதல் 120 பாடல்கள் களிற்றி யானை நிரை எனவும், அடுத்த 180 பாடல்கள் மணிமிடை பவளம் எனவும், இறுதி 100 பாடல்கள் நித்திலக் கோவை எனவும் அழகான காரணப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படும் சிறப்பு நயக்கத்தக்கது.

ஒவ்வொரு பாடலும் அகவல்யாப்பில் 13 அடி முதல் 31 அடிவரை உடையவையாயிருப்பதும் இதன் தனித்துவமாகும்.

இங்கு 2 எண்ணுக்குரிய புலவர் கபிலரால் பாடப்பெற்ற குறிஞ்சி நிலப் பாடல் ஒன்றை நோக்குவோம். ஒரேயொரு செய்யுள் ஒரு தனிக் கதைப் பண்புடையதாக நாடகக் காட்சிபோல விரிக்கவிரிந்து இலக்கிய இன்பம் தரும் அகத்திணைச் செய்யுள் களுக்கு இது ஒரு அருமையான எடுத்துக்காட்டாயிருப்பதை அறியலாம். புலவர் கபிலர் கண்ட குறிஞ்சிக் காட்சி இது.

கடுவன் எனப்படும் ஒரு ஆண்குரங்கு, மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் ஒரு பெரிய சந்தன மரத்தை நோக்கித் தாவிப்பாய்ந்து வருகிறது. வரும் வழியில், தானாக முற்றிக் கனிந்த மலைவாழைக் கனியைக் காண்கின்றது. நாவுற வாழையிற் பாய்ந்து வாழைக்கனிகளைப் பறித்து உண்கிறது. அப்போது அதன் அயலில் நிற்கும் சாரற்பலாவில் பழுத்திருந்த பலாப்பழத்தின் வாசனை அதன் கவனத்தைத் திருப்புகிறது. உடனே பலாவிற் பாய்ந்து பலாக்கனியைப் பறித்துப் பிய்த்து அதன் தேன் ஒழுகும் சுளைகளைக் சுவைக்கிறது. இனிமை

சைவப்புலவர் ச. செல்வத்துரை
 மிகுதியால் அதனை முழுமையாக உண்ண முடியாமற் தெவிட்டுகிறது. கீழே
 பாரையிலேயிருந்து சுரந்துவரும் குளிர்ந்த சுணை நீர் போலத் தெளிந்ததேன்
 கண்ணிற் படுகிறது. இறங்கிவந்து நன்றாக விளைந்த நறுந்தேனை ஆசைதீர
 அருந்துகிறது.

எதிர்பாராமல் கிடைத்த வாழையின் தீங்குணியையும், பலாவின் இனிய
 சுணையையும், விளைந்த நறுந்தேனையும் அடுத்தடுத்து எண்ணி செய்யும்
 என்பதை அறியாது கண்ட மந்தி தான் நினைத்து வந்த சந்தனமரத்தில்
 தாவமுடியாமல், தடுமாறிப் பக்கத்தே கிடந்த பும்பந்தலில் இன்ப மயக்கத்தில்
 கிடக்கிறது.

இக்காட்சியைக் கண்ட புலவருக்குத் தூரத்தே இன்னொரு காட்சியும் தெரிகிறது.
 அழகும் இளமையும் ஒருங்கே அமைந்த தலைவன் ஒருவன் தன் தலைவியைக்
 காண்பதற்காகப் பகல் நேரத்தில் குறித்த இடத்திற்கு வருகின்றான். தலைவியைத்
 தேடுகின்றான் எங்கும் காணவில்லை. அங்கு தேரழி வருகின் றாள்,
 தலைவனுக்கு ஏதோ சொல்லிவிட்டு மலர்ந்திருக்கும் வேங்கை மரத்தையும்
 காட்டிவிட்டுச் செல்கின்றாள். என்ன சொல்லியிருப்பாள், எனப் புலவரின் கற்பனை
 ஓடுகின்றது. தான் கண்ட இருகாட்சியையும் இணைத்துப் பார்க்கிறார்.
 குறிஞ்சித்திணைக்குரிய அற்புதமான செய்யுள் ஒன்று அவர் மனத்தில் சுரந்து
 வருகிறது.

செய்யுள் இதோ நாமும் சுவைப்போம்.

கோழிலை, வாழைக் கோள்முதிர் பெருங்குலை ஊமுறுந்தீங்கனி
 செழுமையான மலைவாரையின் பெருங்குலையில் தாமாகவே முற்றிக்கனிந்த
 இனியவாழைப் பழத்தையும்
 உண்ணுனர்த்தடுத்த வேற்பலவின் சுளையொடு
 உண்பவர்களத்தம் இனிமைமிகுதியினால் தெவிட்டச் செய்து* அதிகமாக
 உண்ணாதபடிக்கும் சார்பலாவின் இனிய சுளைகளையும்
 ஊழ்படுபாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்ததேறல்
 முறைமையான பாறையிலிருந்து நன்குவிளைந்த நறுந்தேனையும்
 அறியாதுண்டகுவன்

தன்அறியாமையினால் அடுத்தடுத்துண்ட ஆண்குரங்கு
 கறிவளர் சாந்தம் ஏறாது நறுவ் அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும்
 பக்கத்தே மிளகுக்கொடிகள் படர்ந்த சந்தனமரத்தில் தாவி ஏறமுடியாத தாக்கிக்
 கீழே கிடந்த நறுமணம் மிக்க பூக்களாகிய படுக்கையில் களிப்புடன் கிடந்து
 உறங்கும்.

குறியா இன்பம் எளிதின் நின்மலைப்பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட
 தாம் எதிர்பாராத இன்பத்தை நின்மலை வாழும் பல்வேறு விலங்கினங்களும்,
 எளிதாகப் பெற்றுமகிழும் மலைநாடனே.

குறித்த இன்பம் நினக்கெவன் அரிய
 எதிர்பார்த்து வரும் இன்பம் உனக்கு எவ்வாறு அரியதாகும்.
 வெறுத்த ஏர்வேய்புரை பணைத்தோள் நிறுப்பநிலில்லா நெஞ்சமொடு
 நின்மாட்டு இவளும் இணையள் ஆயின்
 மிக்க அழகியையுடைய மூங்கிலையொத்த பணைத்த தோள்களை யுடைய
 இவளும் நிறுத்தவும் நிலல்லாது நின்னையே தொடர்கின்ற நெஞ்சத்தை
 உடையவளாக நின்னிடத்தே காதல் உடையவள் என்றால்.
 தந்தை அருங்கடிக் காவலர் சோர்பதன் ஒற்றிக்கங்குல் வருதலும் உரியை

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

இவளுடைய தந்தையின் கட்டுக்காவலில் உள்ள காவலர்கள், சோர்ந்திருக்கும் நேரம் அறிந்து இரவிலே நீ வருவாயாக, பைம்புனல் வேங்கையும் ஒள்ளினர் விரிந்தன பசியபுதர்கள் சூழ்ந்த வேங்கை மரங்களும் ஒளிபொருந்திய பூக்கொத்துக்களை விரியப் பெற்றுள்ளன, நெடுவேண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்றே தண்மையான சந்திரனும் நிரம்புதலையுற்று வளர்பிறையா யுள்ளது. அதனையும் அறிவாயாக. எனத்தோழி தலைவனுக்குச் சொல்வதாகப் புலவர் பாடுகின்றார்.

இச்செய்யுளில் உய்த்துணரவைக்கும் ஓர் இனிமை பயக்கும் உள்ளுறை உவமை நயத்தையும் காணலாம். தோழி தலைவனுக்கு அறமுரைக்கும் வகையில் அமைந்தது இப்பாடல்.

கடுவன் குரங்கு எவ்வித முயற்சியுமின்றித் தானாகக் கிடைத்த வாழைக் கனியையும், பலாச்சுளையையும், நறுந்தேனையும் உண்டு களித்து அந்த இன்ப மயக்கத்தில் தான் அடைய வேண்டிய சந்தனமரமாகிய இலக்கை மறந்து சோம்பிக்கிடப் பதைப் போல் தலைவன் சிரமமின்றிப் பகற்குறியில் களவாக வந்து தலைவியைச் சேர்ந்து இன்புற்றுப் போகாமல் கட்டுக்காவலைக் கடந்து போய்த் தலைவியைக் கற்புமணம் புரியவேண்டும் என்பது தோழியின் மூலம் உய்த்துணர வைக்கப்படுகின்றது.

அதுமட்டுமன்றி வேங்கை மலர்ந்துவிட்டது. சந்திரன் நிரம்பிவிட்டது என்று தோழி குறிப்பாகக்காட்டும் செய்தி கற்பு மணத்துக்குரிய பருவகாலம் வந்துவிட்டது மங்கல மண விழாவுக் கேற்ற வளர்பிறை காலமும் வந்துவிட்டது. என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்வதும் உய்த்துணரத் தக்கதாகும். தமிழர்க்கேயுரிய அன்பின் ஐந்திணைப் பண்பை இச்செய்யுள் ஒன்றே முழுமையாகக் காட்டும் சிறப்பும் சிந்திக்கத்தக்கது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணையும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் முப்பொருட் பண்புகள் உடையவை.

முதற்பொருள் எனப்படுவது காலமும் நிலமும்மாகும். இச் செய்யுளில் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய நிலமாகிய மலையும் மலைசார்ந்த இடத்தின் செப்பமும் செழிப்பும் காலமாகிய வேங்கைமரம் பூக்கும் வேனிற்காலமும், சந்திரன் நிரம்பும் வளர்பிறைக் காலமுமாகிய பெரும் பொழுதும் பகற்குறி இரவுக்குறி ஆகிய சிறுபொழுதுகளும் சொல்லப்படுகின்றன. கருப்பொருள் என்பது மரமும் மக்களும் விலங்கும் உணவும் என்பனவாகும். இங்கு சந்தனமரம் வேங்கை, பலா, வாழை முதலான மரங்களும், மலைவாழ் மக்களாகிய குறவர் தலைவன் தலைவி, தோழி, தந்தை, காவலர் ஆகியோரும் கடுவன் ஆகிய குரங்கும் கனிகளும் நறுந்தேனும் காட்டப்படுகின்றன. குறிஞ்சிக்குரிய உரிப்பொருள் புணர்தல் ஆகும். இங்கு பகற்குறியில் சந்தித்து களவு நெறியில் இன்புற்ற தலைவனும், தலைவியும் இரவுக்குறில் சந்தித்துக் கற்புமணம் புரிதலாகிய புணர்தல் ஒழுக்கமும் காட்டப்படுகின்றன.

இந்த ஒரேயொரு அகநானூற்றுப் பாடலில் அகத்திணைப் பண்பின் முழுமையும் காட்டப்படும் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது. சங்கச் செய்யுட்கள் கதைப்பண்புடையதாக நாடகக் காட்சியாக விரிந்து இலக்கிய இன்பம் தரவல்லன என்பதற்கு இச் செய்யுள் பொருத்தமான சான்றாகும்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2009.11.12 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் நான்கள் இன்பம் (மதுரகவி, ஆசுகவி, சித்திரக்கவி, வித்தாரக்கவி)

கற்றோர்க்கு இன்பம் தரும் கவிதைகளை நான்கு வகையாகக் காட்டுவார்கள். அவை மதுரகவி, ஆசுகவி, சித்திரக்கவி, வித்தாரக்கவி என்பனவாகும். கவி என்பது கவிதைதையையும் அதேவேளை அக்கவிதைதையப் பாடும் புலவனையும் குறித்து வரும். இங்கு மதுரகவி என்பது - சுவையாகப்பாடும் புலவனையும் பாடலையும், ஆசுகவி என்பது - நினைத்தவுடன் பாடும் புலவனையும் பாடலையும், சித்திரக்கவி என்பது - நுட்பமாகப் பாடும் புலவனையும் பாடலையும், வித்தாரக்கவி என்பது - வியக்கும் வண்ணம் பாடும் புலவனையும் பாடலையும் குறிக்கும்.

இங்கு நாம் மதுரகவி, ஆசுகவி, சித்திரக்கவி, வித்தாரக்கவி என்பவற்றில் வகைக்கொரு கவி நயத்தைக் காண்போம்.

மதுரகவி

கடந்த தலைமுறைக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த வித்துவான் வேந்தனார் எனும் கவிஞரின் சில கவிதைகளை நோக்குவோம். இவர் யார் கவிஞன்? என்ற கேள்விக்கு விடை யாகப்பாடும் கவிதை ஒன்று இதோ. இது மதுரமான இனிமை தவழும் பாடலாதலால் மதுரகவியாகக் கொள்ளத்தக்கது.

யார் கவிஞன்? எது கவிதை?

பாடுகின்றார் எல்லாரும் கவிஞரல்ல

பாட்டுென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல

ஓடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல

உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியால் ஓங்கி

வாடுகின்ற மக்களினம் மகிழ்ச்சி கொள்ள

மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்குமாற்றல்

கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு

குழறுகின்ற கோளரியே கவிஞனாவான்.

பாடல்கள்

ஓடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருகேபோல உணர்ச்சியிலே ஊற்றெடுக்க வாடுகின்ற மக்களினம் மகிழ்ச்சிகொள்ள மறுமலர்ச்சி வேண்டும்.
பெருவாழ்வை வழங்க வேண்டும்.

புலவன்

எழுச்சி கொண்டு குழறுகின்ற கோளரியே கவிஞனாவான். என்று கவிதைக்கும் கவிஞனுக்கும் வரைவிலக்கணம் கூறுகின்ற மதுரகவி இது.

இக்கவிதையின் இலகுவான தாய செந்தமிழ் நடையும் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற கவிதை ஓட்டமும் கருத்து விளக்கமும் மதுரமாக இருக்கின்றதல்லவா.

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

யார் கவிஞன் எது கவிதை எனக்கூறிய மதுரகவி கவிதை மொழி எது என இன்னோர் மதுரகவியில் கூறுகின்றார்.

அன்னைதரும் முலைப்பாலும் தூயதாக
அமையாதேல் அருந்தும் பிள்ளைக்கு
இன்னல்தரும் என்றுணர்வோம் இலக்கியத்தைப்
படைத்திடுங்கால் இனியதூய
கன்னல்தரும் சுவைமொழியால் தமிழ்மரபு
கடவாமல் கவின யாத்து
தொன்மைநிலைச் செந்தமிழே எங்கள்திரு
எனுஞ்சிறப்பைத் துலங்க வைப்போம்.

பால்நினைந்தூட்டும் தாயின் முலைப்பால் கூடத் தூயதாக இருந்தால் தான் குழந்தை செழிப்புடன் வளரும், இல்லையேல் பிள்ளைக்குத் துன்பம் தரும் அதுபோல.

கவிதையைப் படைக்கும் போது கரும்பின் சுவை போன்ற இன்பம் தரும் செந்தமிழ் சொற்கள் கொண்டு தமிழ் மரபு கடவாமல் கவிதை பாடவேண்டும். செந்தமிழ் இன்பமே எங்கள் செல்வம் என்பதைக் கவிதை துலங்க வைக்க வேண்டும். அதுவே மதுரகவி என்கின்றார்.

*

*

*

சிறுவர் கதைப்பாடல்

ஒரு ஏழைப் பிச்சைக்காரன் காலில் புண்ணுடன் கூனிக்குறுகி நொண்டிக்கொண்டு வரும் காட்சியைக் கண்ட சிறுவன் உள்ளத்தில் மனித நேயம் பிறக்கிறது.

சிறுவர்க்கினிய கதையையே பாடலாகக் காட்டும் கன்னல்போல் இனிக்கும் கவிதை இதோ, சிறுவனே தனக்குரிய சொற்களஞ்சி யத்தில் சொல்லெடுத்துப் பாடுகின்றான்.

காலில்லாத நொண்டி மிகவும் களைத்துப்போனான் அம்மா
கோலை ஊன்றி நடந்துமுதுகு கூனிப்போனதம்மா
பாவமந்த நொண்டி எங்கள் பள்ளிக்கூடத் தெருவால்
போகும்போது கண்டேன் ஐயோபுண்கள் காலில் அம்மா
இனிப்புக்கடலை வாங்கக்காசு இனிமேல் கேட்க மாட்டேன்
தனித்த நொண்டி தவிப்பைப் போக்கத் தாரும் அம்மா காசு.

பிஞ்சு உள்ளத்தில் மனிதநேயம் ஊற்றெடுத்துக் கொப்பளித்துப் பாயும் மதுரகவி தரும் இன்பம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறதல்லவா.

*

*

*

ஆசுகவி

இனி ஆசுகவி ஒன்றைச் சுவைப்போம். ஆசுகவி என்பது நினைத் தவுடன் எடுத்த எடுப்பிலே பாடப்படும் கவி.

நாம் நன்கறிந்த மட்டக்களப்பு புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களும், யாழ்ப்பாணத்து ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பஸ்வண்டியில் திருகோண மலைக்குப் போகின்றார்கள்.

நல்ல வெய்யில் வெப்பம், பஸ்ஸில் சனநெரிசல், பியர்த்துக் கொட்டுகிறது. முன் ஆசனத்தில் ஆசுகவி பின்னாசனத்தில் புலவர்மணி. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கிறார்கள். அந்த அனுபவத்தைக் கவிதை மொழியில் ஒருவர்க்கொருவர் பேசுகிறார்கள்.

ஆசுகவி - மனமும் விறைத்தது மார்பும் விறைத்தது என்கிறார் புலவர்மணி - மாதர் கனதனமும் விறைத்தது எனத்தொடர்கிறார். ஆசுகவி - தாங்காத வெப்பம் தகித்திட ஆசனமும் விறைத்தது இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டுக்கும் போதே பஸ் நடத்துநர் மேலும் சனத்தை ஏற்றுகின்றார். புலவர்மணி தொடர் கின்றார்.

புலவர்மணி - ஆள்மேல் ஆளை ஏற்றச் சனமடைவிசனமும் உரைப்பதென்ன ஆசுகவி - பஸ் பயணமும் பெருஞ் சங்கடமே என முடிக்கின்றார். இந்தக்கவிதை உரையாடல் ஒரு அருமையான ஆசுகவியாக - கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடலாக - வரிக்குப் 17 எழுத்துக்கள் கொண்டு அமைகிறது. புலவர்கள் உரையாடல் பாடலாவதைப் பாடுங்கள்

மனமும் விறைத்தது மார்பும் விறைத்தது மாதர்கள் தனமும் விறைத்தது தாங்காத வெப்பம் தகித்திட வா சனமும் விறைத்த தாள்மேலான ஏற்றச் சனமடைவி சனமும் உரைப்பதென் பஸ்பயணம் பெருஞ்சங்கடமே

தங்கள் துன்பச் சுவையான அனுபவத்தை எடுத்த எடுப்பிலே உரையாடல் போன்று, அதேநேரத்திலே எழுத்தெண்ணிப்பாடும் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடலுக்குரிய யாழ்ப்பிலே ஆசுகவியாகப் பாடிய கவிஞர்களின் கவித்துவம் வியக்கத்தக்கதல்லவா.

*

*

*

சித்திரக்கவி

இனியோர் சித்திரக்கவியைப் பார்ப்போம். சித்திரக்கவி மாலை மாற்று, யமகம், ஏகபாதம், சக்கரபந்தம், நாகபந்தம், ஏகபாதம், எழுக்கூற்றிருக்கை எனப் பலவாகும். இங்கு இயமகம் எனும் சித்திரக்கவியொன்றைக் காண்போம்.

இயமகம் என்பது ஒரு தொடர் இருவேறு விதமாகப் பிரிந்து நின்று வெவ்வேறு பொருள் தரப்பாடப்படுவது.

சித்திரக்கவியில் வல்லவரான மாவைக்கவி மயில்வாகனப்புலவர் ஆறுதலை எனும் தொடரை வைத்துக் கொண்டு சிவன் இருக்கும் இடம் எதுவென வினாவி விடையும் சொல்லும் விசித்திரத்தைக் காணலாம்.

நகுலேஸ்வரத்தின் மீது பாடப்பட்ட சித்திரக்கவி இது

ஆறுதலை சேர்ந்தார் ஆறுதலை ஈந்தார்
ஆறுதலை யார்தந்ததை ஐந்துதலையார் - மாறில்நகர்
நங்கை நகுதி நரலை முதலிடையோ
டங்கடையின் என்றா ரறிந்து.

இது ஒரு யமகமாயமைந்த நேரிசை வெண்பா. ஒவ்வொரு தொடரும் இருவித பொருள் தரும் நுட்பத்தைக் காணலாம்.

ஆறுதலை சேர்ந்தார் - ஆறுதலை சேர்ந்தார் ஆறு ஆகிய கங்கையைத் தலையில் சேர்ப்பெற்றவர்.

ஆறுதலை ஈந்தார் - ஆறுதல் ஐ ஈந்தார் மன ஆறுதலைத்தந்தார்
ஐந்தலையார் - ஐந்து தலைகளையுடைய சிவபெருமான் ஈசானம், தற்புருஷம், வாமம், அகோரம், சத்தியோசாதம் எனும் ஐந்து முகத்தை

மாறினார் - மாறு இல் நகர் - குற்றமற்ற அவர் இருக்கும் இடம் எது வென்றால்

நங்கை, நகுதி நரலை - முதல் இடையோடு அம்கடையின்

நங்கை என்பதன் முதல் - ந

நகுதி என்பதன் இடை - கு

நரலை என்பதன் கடை - லை

அதாவது நகுலை என்றார் அறிந்து - நகுலை நகுலேஸ்வரம். சிவன் இருக்கும் இடம் எதுவென வினவி நகுலை நகர் என வெகு விசித்திரமாகக் கவியிலே விடைகாட்டும் சித்திரம் வியக்கதக்கதல்லவா.

வித்தியாசமான இன்னுமோர் சிலேடையில் அமைந்த கவியைக் காண்போம். இது நாயகன் நாயகி சம்வாதமாகக் கவிதையில் பேசுதலைக் காட்டுகிறது. மலை எனப்பொருள் தரும் பல சொற்களை வைத்துச் சிலேடையாகப் பேசுகிறார்கள். நகுல முனி வாழ்கின்ற இடம் எதுவெனக் கேட்ட நாயகிக்கு நாயகன் பதில் சொல்லுவதாயமைந்தது.

நகுலமுனி வாசமெதென் றிரந்து கேட்ட நாயகிக்கு
நாயகனும் நாகம் என்றான்
பகையொடது கடியாதா வென்றான் பெண்ணே
பகரிய சிலம்பு என்றான் காலைப்பார்த்தாள்
நகமென்றான் விரலைப் பார்த்தாள்
குத்திரம் என்றான் தகுதியோ கபடமென்றான்
கோத்திரம் என்றான் எதிர்த்தழைப்பே னென்றான்
மலையென்றேன் மகிழ்ந்தாளன்றே

நாயகன் மலையை நாகம் என்றான். நாயகி நாகபாம்பென்று நினைத்துக்கடியாதா என்றாள். அவன் மலையைச் சிலம்பு என்றான். அவள் காற்சிலம்பென நினைத்தாள். அவன் மலையை நகம் என்றான். அவள் கால் நிகம் என்று நினைத்தாள். அவன் மலையை ருத்திரம் என்றான். அவள் கபடம் என்று நினைத்தாள். அவன் மலையை கோத்திரம் என்றான். அவள் குலம் என நினைத்தாள். மலை என்று சொன்னபின்தான் அவளுக்கு விளங்குகிறது.

*

*

*

வித்தாரக்கவி

வித்தாரக்கவி என்பது பிறர் வியக்கும்படி வசையாகப்பாடுவது. ஆசுகவி கல்லடி வேலன் அவர்கள் வழக்கொன்றிற்காகத் தனது கட்சிக்காக வாதாடுவதற்கு ஒரு சட்டவாதியை முற்பணம் கொடுத்து அமர்த்தியிருந்தார். அவர் சரியாக வாதாடாமல் வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்ய வைத்துவிட்டார். சட்டவாதி இருபக்கத்திலும் பணம் வாங்கிக் கொண்டு மோசடி செய்து விட்டதை ஆசுகவி அறிந்து கொண்டார். கோபம் பொங்கிக் கொண்டுவர வித்தாரக் கவியொன்று

வீறுகொண்டு வந்தது. நீதிமன்றத்தில் அத்தனைபேர் முன்னிலையிலும் வைத்து பாடிவிட்டார். சைவப்புலவர் ச. செல்லத்துரை

உலகெலாம் நகையாட ஓடேந்தி உண்கின்ற
உணர்வில் பிச்சைக் காரனோ?
உடையற்ற பித்தனோ? உலுத்தனோ? பிறரை
ஊம்பிச் சீவனம் செய் பவனோ
அளவிலா வேழகளை யெய்த்து வயிறோம்புமொரு
அசடனோ? அதிபகலிலே
அறிவிலார் பொருள்கவரும் ஒருகளவனே என்று
அறைகுவேன் குமரவேனே.

இரண்டு பக்கமும் பணம் வாங்கிக் கொண்டு என்னை ஏமாற்றிய இச்சட்டவாதி

ஓடேந்தும் பிச்சைக்காரனோ
பித்துப்பிடித்த விசரனோ
உணர்வில்லாத உலுத்தனோ
ஊம்பிக்கெஞ்சிவாமும் ஊதாரியோ
அசட்டுத்தனமான முட்டாளோ
பகற்கொள்ளைக் காரனோ

என்று வாய்க்கு வந்தபடி செய்யுள் யாப்புச் சிதையாமல் வித்தார மாகப் பாடலிலே திட்டித் தீர்த்த விசித்திரமும் நயக்கத்தக்கதே.

எனவே, இங்கு நால்வகைக் கவிகளாகிய மதுரகவி, ஆசுகவி, சித்திரக்கவி, வித்தாரக்கவி ஆகிய நான்கவி இன்பத்தை நம்நாட்டுக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் கொண்டு நயந்தோம். நம்மவரான வித்துவான் வேந்தனார், புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை, ஆசுகவி கல்லடிவேலன், சித்திரக்கவி மாவையியில் வரகணப்புலவர் ஆகிய நான்கு கவிஞர்களின் கவித்துவமும் நயக்கத்தக்கதே.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2009.11.12 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

ஓசையே கவிதையின் ஊற்றுக்கண்

வாய்வழியே வருமொலியே வரிவடிவமாகி
எழுத்தாகி எழுத்தசைந்து சீர்களாகித்
தேய்விலதாம் சீர்களவை ஓசையாகிச்
செப்பமுறும் ஓசையதே யாப்புமாகி
பாய்புனல்போய் வருகவிதை வாக்கியங்கள்
பண்பான இலக்கியங்கள் காப்பியங்கள்
ஓய்விலதாய் சுரந்துவரும் செய்யுளுக்கும்
ஓசையே ஊற்றுக்கண் உயிர்ப்புமாகும்

கூந்தல் அவிழ்ந்ததும் கொற்றம் கவிழ்ந்ததும்.

தமிழரின் பண்பாட்டு நெறியிலே மங்களப்பொருட்களாகக் கொள் ளப்படும் அத்தனை பொருட்களுக்கும் தலைமை பூண்டு இருப்ப வர்கள் மங்கையர்கள். ஆதலால் இவர்களை மங்கல மங்கையர் என்கிறோம். எந்தச் சபகருமங்களிலும் மங்கல மங்கையர்களே முன் வைக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்த மகாலட்சுமிகள் எனப் போற்றப்படுவார்கள். அவர்களது மங்கலக் கோலத்தில் பொட்டும் பூவும் முக்கிய இடம்பெறும். நெற்றியில் பொட்டும் கொண்டையில் பூவும் அவர்கள் மங்கல மங்கையர் கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் மங்கலச் சின்னங்கள் ஆகும். முகத்தை அழகு செய்து பொட்டுவைப்பது போலக் கூந்தலில் அழகான கொண்டையிட்டுப் பூச்சூடுவார்கள்.

கூந்தலை அழகு செய்வது ஒருகலையாகவே பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. விதம் விதமான கூந்தல் அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டைகள் இட்டு அழகிற்கு அழகுசெய்வது போலக் கொண்டைமாலையும் அணிவது நம்மவர் பண்பாடு. இதனை எங்கள் இலக்கியங்களில் பரக்கக்காணலாம்.

குமரகுருபரர் தனது சகலாகலாவல்லி மாலையில் சரஸ்வதியின் கூந்தல் அலங்காரத்தை வெகுவாகப் போற்றுகின்றார்.

நாடும்பொருட்சுவை சொற்சுவை தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும்பணியில் பணித்தருள்வாய் பங்கயாசனத்திற்
கூடும் பசும் பொற் கொடியே கனதனக்குன்றும் ஐம்பால்
காடும் சுமக்கும் கரும்பே சகலகலாவல்லியே

எனும் பாடலில் ஐந்துவிதமான தலை அலங்காரத்தைச் சுமக்கின்ற கரும்பு போன்றவளே - ஐம்பாற்காடும் சுமக்கும் கரும்பே சகலகலாவல்லியே என்கிறார். சரஸ்வதியின் கூந்தலில் போடப்பட்டுள்ள ஐந்து வித அலங்காரக் கொண்டைகளையும் பார்க்கும் போது கரும்பு இனிப்பது போல இனிக்கிற தல்லவா.

மங்கல வாழ்வுக்குரிய இந்தக் கூந்தலை மங்கையர்கள் விரித்தால் அல்லது மங்கையர் கூந்தல் விரிக்கப்பட்டால் அமங்கலமே விளையும் என்பதை நமது இலக்கியங்கள் எமக்குச் சொல்லாமற் சொல்கின்றன.

தன் கணவன் கோவலன் அநியாயமாகக் கொலையுண்டதைக் கேட்ட கண்ணகியின் கூந்தல் அவிழ்ந்தது அதனால் பாண்டியன் கொற்றம் - அரசு கவிழ்ந்தது. இது சிலப்பதிகாரச் செய்தி.

துரியோதனனின் சபைக்குப் பாஞ்சாலியைக் கூந்தல்குலையப் பிடித்து இழுத்து வந்தான் துச்சாதனன். அதன் விளைவு கௌரவர் கொற்றம் - அரசு கவிழ்ந்தது. இது மகாபாரதச் செய்தி.

தசரதனிடம் தான் நினைத்தவரத்தைப் பெறுவதற்காகக் கைகேயி தானே தன் கூந்தலை அவிழ்த்துக்குலைதாள் தசரதன் கொற்றம் - அரசு கவிழ்ந்தது. இது இராமாயணச் செய்தி.

இவையெல்லாம் எப்படி நிகழ்ந்தன என்பதை எங்கள் இலக்கியங்களில் இருந்து சிந்திப்பது சிந்தைக்கு விருந்தாகும்.

சோழநாட்டில் பெருவணிகர் குலத்தில் பிறந்து கண்ணகியை மணங்கொண்டு கலா இரசனையால் ஆடல் அழகி மாதவியை விரும்பிச் சிலகாலம் அவளுடன் வாழ்ந்து பொருள் எல்லாம் இழந்து வெறுங்கையனாய்க் கண்ணகியிடம் மீண்டு வருகின்றான் கோவலன். கண்ணகி வெறுக்காமல் வரவேற்று அவனை வருந்தவிடாமல் தன்காற் சிலம்பை விற்று மீண்டும் வணிகம் செய்து வாழலாம் என அவனுக்கு ஆதரவு கூறுகின்றாள். இருவரும் சிலம்பு விற்கப் பாண்டிநாடு செல்கின்றனர். கண்ணகியை ஓர் இல்லத்தில் இருக்கவைத்துக் கோவலன் மதுரை மாநகர்ப் பொற்கொல்லர் வீதியில் சிலம்பு விற்கப் போகின்றான். அரச மாளிகைப் பொற்கொல்லன் தான் அரசியின் சிலம்பைக் களவெடுத்ததை மறைக்க இவன்தான் களவெடுத்தான் எனப் பழிசுமத்தி விடுகின்றான். கோவலன் அரச தண்டனைக்கு ஆளாகித் தலை வெட்டப்பட்டிறக்கின்றான்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட கண்ணகி கூந்தல் அவிழத் தாங்காத சோகத்துடன் அவ்விடம் சென்று இக்கோரக் காட்சியைக் கண்டு புரண்டு அழுது துடிக்கின்றாள். சோகம் கோபமாகக் கொப்பளிக் கின்றது. பாண்டியனிடம் நீதிகேட்கப் போகின்றாள். போன கோலம்.

மெய்யிற் பொடியும் விரிந்த கருங்குழலும்
கையிற் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும் - வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்காரிகைதன் சொற்செவியில்
கொண்டளவே தோற்றான் உயிர்.

மன்னன் பார்க்கின்றான் மெய்யில் புழுதிப் பொடி, விரிந்த கூந்தல், கையிற்சிலம்பு, கண்களில் நீர், இந்தக் காட்சி அவனை நிலைகுலைய வைக்கின்றது. விரிந்த கருங்கூந்தல் அவள் கணவனை இழந்தவள் என்பதைக் காட்டி நெஞ்சம் பதறவைக்கிறது. கண்ணகியின் வாதுக்கு எதிர் வாதின்றிச் சிம்மாசனத்திலிருந்து பாண்டியன் வீழ்ந்து உயிர்விடுகின்றான். பாண்டிமாதேவியும் உயிர்விடுகிறாள் கண்ணகியின் கூந்தல் குலைந்தது. பாண்டியன் கொற்றம் கவிழ்ந்தது. அத்துடன் முடிந்ததா? விரித்த கூந்தல் காட்டிய வெஞ்சினத்தால்.

மட்டார் குழலார் பிறந்த பதிப்பிறந்தேன்
பட்டாங்கு யானுமோர் பத்தினியே யாமாகில்
ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையையும்என்
பட்டிமையும் காண்குறுவாய் நீ

என்று தன் இடமுலைதிருகி மதுரைமா நகர் மீதெறிந்தாள், மன்னன் அரசு கவிழ்ந்தது மட்டுமல்ல மதுரை மாநகரே சாம்பரானது. யானுமோர் பத்தினியே யாமாயின் ஒழிப்பேன் மதுரையை எனும் இளங்கோவடிகளின் வாக்கு - கற்புடைப் பத்தினியர் கூந்தல் விரியார் என்பதையும் விரித்தால் அழிவே விளையும் என்பதையும் உணர்த்துவது எத்துணை நுட்பமும் உறுதியுமானது.

* * *

இனி மகாபாரதத்தில் கூந்தல் அவிழ்த்த செய்தியைப்பார்ப்போம். பாண்டவர்கள் தலைவன் தருமர் கௌரவர்களுடன் சூதாடி நாடுநகர் செல்வம் தம்பிமார், மனைவி துரௌபதி எல்லாரையும் இழந்து அடிமையாகி விடுகிறார். துரௌபதியைச் சபைமுன் அவமானம் செய்ய வேண்டுமெனத் தூரியோதனன் கட்டளைப்படி தம்பி துச்சாதனன் அவளின் கூந்தலிற் பிடித்துச் சபைமுன் இழுத்து வருகிறான். இக்காட்சி யைப் பாரதியார்.

மாடு நிகர்த்த துச்சாதனன் - அன்னை
மைக்குழல் பற்றி இழுக்கிறான்
ஆவிகுலைவுற்று நிற்கிறாள் - அவள்
ஆவென்றமுது துடிக்கிறாள்.

என்கின்றார். ஒரு மங்கல மங்கையை ஒரு முரடன் மயிர்பிடித்து இழுத்துவந்தால் அதையார்தான் தாங்குவார்கள் - மாடுநிகர்த்த துச்சாதனன் அன்னை மைக்குழல் பற்றி இழுக்கிறான். இவன் மனிதனா மாடு போன்று இழுக்கிறானே எனக் கொதிக்கிறார்.

துரௌபதியின் துகிலை உரிந்தார்கள். அது வளர்ந்தது, சேலை மலைபோல் குவிந்தது, மாடு நிகர்த்தவனும் மயங்கி வீழ்ந்தான். அப்போது தன் கூந்தலை அவிழ்த்தவனையும், அதற்கு ஏவியவர் களையும் பார்த்து அவள் செய்யும் சபதம் பெண்களின் கூந்தலின் பெருமையைச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

தேவிதுரௌபதி சொல்வாள் - ஓம்
தேவிபராசக்தி ஆணை உரைத்தேன்
பாவிதுச்சாதனன் செந்நீர் - அந்தப்
பாழ்த்துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்
மேவி இரண்டும் கலந்து - குழல்
மீதினில் பூசி நறுநெய்குளித்தே
சீவிக்குழல் முடிப்பேன் நான் - இது
செய்யுமுன்னே முடியேன் என்றுரைத்தாள்

இன்று என் கூந்தலைக் குலைத்த பாவி துச்சாதனனின் இரத்தத் தையும், இதற்கு ஏவிய பாழ்த்துரியோதனன் இரத்தத்தையும் கலந்து கூந்தலில் பூசி அல்லது இன்று விரித்த கூந்தலை முடிக்கமாட்டேன் எனச் சபதமிட்டாள், கூந்தலையே தம் மானத்தின் சின்னமாகக் கொண்ட மங்கையர் குலத்தின் மாண்பை இச்சபதம் உலகிற்கு உணர்த்துவதை இங்கு காண் கின்றோம். பாண்டவர் வனவாசம் பன்னிரண்டு வருடம், அஞ்ஞான வாசம் ஒரு வருடம் ஆகப் பதின்மூன்று வருட காலம் துரௌபதி கூந்தல் முடிக்கவில்லை விரித்தபடி தான் இருந்தது, அவள் சொன்ன சபதப்படி 13 வருடத்தின் பின் வந்த பாரதப் போரில் கௌரவர் கொற்றம் கவிழ்ந்தபின் தான் அக்கொடியவர் இரத்தத்தைப் பூசிக் கூந்தல் முடித்தாள் என்பதை மகாபாரதம் கற்பிக்கின்றது. இங்கு கொடியவர்கள் மங்கல மங்கையின் கூந்தலை அவிழ்த்ததால் அவர்களுடைய கொற்றம் மட்டுமல்லக் குலமும் கவிழ்ந்து அழிந்து மாறாப்பழிக்கு ஆளாகியதைக் காண்கின்றோம்.

* * *

இனி இராமாயணத்தில் கைகேயிதானே தன் கூந்தலை அவிழ்த்ததால் அக்கொற்றம் கவிழ்ந்ததைக் காண்போம்.

கூனி எனும் வஞ்சகத்தோழியால் மனம் மாறுபட்ட கைகேயி தசரதரிடம் தான் விரும்பிய வரத்தைப் பெறுவதற்காகத் தன் மாளிகையில் தானே தன் கூந்தலை அவிழ்த்துக் கலைத்துத் தலைவிரி கோலமாகக் கிடக்கிறாள். கம்பர் சொல்கிறார்.

கூனிபோனபின் குலமலர்க் குப்பை நின்றிழிந்தாள்
சோனைவார் குழற்கற்றையில் சொருகியமாலை

வானமாமழை நுழைதரு மதிபிதிர்ப் பாள்போல்
தேனவாவுறு வண்டினம் அலமரச் சிதைத்தாள்

மலர் படுக்கையில் இருந்த கைகேயி நிலத்தில் வீழ்ந்தாள். தன் அழகான தலையலங்காரம் செய்யப்பட்ட அடர்த்தியான கூந்தலில் சொருகிய மலர் மாலையை, கரிய மழை மேகத்தின் இடையேயுள்ள சந்திரனைப் பிடித்துப் பிய்த்தெறிவது போல சிதைக்கின்றாள். அதுமட்டுமா,

தாவில் மாமணிக் கலன்மற்றும் தனித்தனிசிதறி
நாவில் ஓதியை நானிலம் தைவரப்பரப்பி
காவி உண்கண் அஞ்சனம் கான்றிடக் கலுழா
பூவுதிர்ந்ததோர் கொம்பெனப் புவிமிசைப் புரண்டாள்.

தான் அணிந்திருந்த பொன்னாலும் மணியாலும் புனைந்த அணிகலன்கள் எல்லாவற்றையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு தன் நறுமணம் கமழும் கூந்தலையும் நிலத்திலே பரப்பிவிட்டுப் பூவுதிர்ந்த கொம்பர்போல் நிலத்தில் கிடக்கிறாள்.

இங்கு அவள் தன் நாவில் ஓதியைத்தானே நானிலத்தில் பரப்பிவிட்டுக் கிடக்கிறாள். வந்த தசரதன் இந்த அமங்கலக்காட்சியால் உள்ளம் தடுமாறி அவள் பிடிவாதத்தை மாற்ற முடியாமல், கேட்டவரத்தைக் கொடுத்துத்தன் உயிரை விடுகின்றான். அயோத்தியின் கொற்றம் கவிழ்கிறது. மாறாப்பழி இன்றும் நிலைக்கிறது.

இங்கு மங்கலமங்கையான கைகேயி வஞ்சக எண்ணத்தால் தானே தன் கூந்தலை அவிழ்த்துக் கலைத்தாள். இந்த அமங்கலத்தால் மன்னன் மாண்டான் அயோத்தியின் கொற்றம் கவிழ்ந்தது.

பாரதத்தில் மங்கல மங்கையான துரௌபதியின் கூந்தலை வஞ்சகன் துச்சாதனன் அவிழ்த்துக் குலைத்தான் அந்த அமங்கல கோலத்தால் மகாபாரதப் போர் நிகழ்ந்து கௌரவர் கொற்றம் கவிழ்ந்தது.

சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல மங்கை கண்ணகியின் கூந்தல் துன்பத்தால் தானே அவிழ்ந்தது அந்த அமங்கலத்தால் பாண்டியன் கொற்றம் கவிழ்ந்தது. இப்படி இன்னும் பலகாட்சி களைக் காணலாம்.

மங்கல மங்கையர் களின் கூந்தல்
தானாக அவிழ்ந்தால் என்ன
தன்னாலே அவிழ்க்கப் பட்டால் என்ன
மாற்றாரால் அவிழ்க்கப்பட்டால் என்ன
அந்த அமங்கலத்தால் விளைவது அழிவே

என்பதை எங்கள் இலக்கியங்கள் கற்பிக்கும் பாடமாகக் கொண்டு மங்கையர்கள் மங்கல வாழ்வு வாழ்வார்களாக.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2009.11.12 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

பொறுமை காத்துப் பெருமை பெற்ற காவிய நாயகர்கள்

மனிதவாழ்வை மேம்படுத்தவல்ல பண்புகள் அன்பு, அறம், வாய்மை, பொறுமை முதலாகப்பல சொல்லப்பட்டுள்ளன. நமது அறநூல்களாகிய திருக்குறள், நாலடியார் போன்றவை இப்பண்புகளை மனிதவாழ்வுக்கு இலக்கணங்களாக வகுத்துச் சொல்கின்றன.

நமது இதிகாச இலக்கியங்கள் இப்பண்புகளை வாழ்வியலிற் காட்டி நமது நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகின்றன. இப்பண்புகளில் சிலவற்றை இலகுவாகக் கைக்கொள்ள முடியும், சிலவற்றைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வது கடினம். அப்படி வாழ்ந்தோர் வரலாற்றில் போற்றப்படுகிறார்கள்.

அவ்வித பண்புகளில் ஒன்று பொறுமை என்பது, தனக்கு எவ்வித துன்பம் வந்த இடத்தும், எவ்வளவு அவமானம் வந்த இடத்தும் அல்லது எவ்வளவு செல்வம், அதிகாரம் வந்த இடத்தும் பொறுமை காப்பவர்கள் பெரியோராகச் சான்றோராக மதிக்கப்படு கிறார்கள்.

இந்தவகையில் இங்கு பொறுமை காத்ததால் பெருமை பெற்ற இரு காவிய நாயகர்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம். நமது தமிழ்க் காப்பியங்கள் மனித வாழ்வியற் பண்புகளைத் தருவதில் கடல் போன்றவை. கடல்படு திரவியங்கள் அள்ள அள்ளக் குறையா தவை அது போலக் காவியங்களில் உள்ள வாழ்வியற் பண்பு களும் அள்ள அள்ளக் குறையாதவை.

பொறுமை பற்றி வள்ளுவப் பெருமான் சொல்லும் போது “அகல்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத், தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை” என்கின்றார். நிலத்திலே நின்று கொண்டு தன்னைத் தாங்குகின்ற அந்த நிலத்தையே கடப்பாரை, மண்வெட்டி கொண்டு ஒருவன் கொத்தியும், கிண்டியும் தோண்டும் போதும் அந்த நிலம் அவனுக்குக் கெடுதி செய்யாமல் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கும். அதேபோல மனிதர் ஆகிய எமக்கும் எம்மில் தங்கி வாழ்வோர் தீமை செய்த போதும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். நம்மை இகழ்பவரையும் நாம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்பது வள்ளுவர் கூற்று.

சாதாரண மனிதர் மட்டத்தில் மட்டுமல்ல நாடாள்கின்ற மன்னர்களானாலும் இந்தப் பொறுமையைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று அற நூல் கூறுகின்றது.

ஒருகாலமும் துன்பம் இல்லாமல் ஒருவரால் இன்பமாக வாழ முடியுமா என்று வினவினால் நாம் சாதாரணமாக முடியாது என்று தான் பதில் சொல்வோம் முடியும் என்று ஒருவர் சொல்வார் ஆனால் எப்படி முடியும் என்று கேட்போம் இதோ முடியும் என்று சொல்பவர் ஒருவர் எப்படி முடியும் என்று சொல்வதைக் காணலாம்.

அறிவது அறிந்து அடங்கி அஞ்சுவது அஞ்சி
உறுவது உலகு உவப்பச் செய்து - பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்பினான் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது

இங்கு எக்காலத்தும் துன்பமில்லாமல் இன்புற்று வாழ்வதற்குக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நான்கு படிமுறைகளைச் சொல்கின்றார். முதலாவது அறிவதறிந்து - அறவாழ்வுக்குரிய நல்லறிவைக் கற்றறிந்து, இரண்டாவது அடங்கி - கற்றறிந்த அறவிலே திளைத்து, மூன்றாவது அஞ்சுவதஞ்சி - அஞ்ச வேண்டிய தவறான செயல்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சி அவற்றை விலக்கி, நான்காவது உறுவது உலகுவப்பச் செய்வது - செய்பவற்றை இந்த உலகம் மகிழும் படியாக, உலகு இன்புறும் படியாகச் செய்பவனுக்கு, அதாவது அறநூல்களைக் கற்று உணர்ந்து தீச் செயல்களை விலக்கி பிறர் மகிழ வாழ்பவன் எவனோ அவன் வாழ்வில் துன்பமில்லை இன்பமே என்னாளும் என்கின்றது இப்பாடல். இதற்கு ஏற்பவாழ்ந்த இரண்டு காவிய நாயகர்களைப் பார்ப்போம். அதுவும் அறிவதறிந்து அடங்கி அஞ்சுவதஞ்சி உலகு உவப்ப வாழ்ந்ததால் உலகுள்ளவரை உலகிற்கே நாயகர்களாகப் பேசப்படும் இராமாயணநாயகர் இராமனையும், பாரத நாயகர் தருமரையும் பார்ப்போம். இவர்கள் வாழ்வில் பொறுமைகாத்த பேராண்மையையும் பார்ப்போம்.

இராமனுக்கு நாளை முடிசூட்டு விழா என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தி தசரதரால் அறிவிக்கப்படுகின்றது. அயோத்திநகர் இராமன் முடிசூட்டு விழாக்காணக் கோலகலமாக, ஆரவாரமாக மகிழ்ச்சிக் கடலில் முழ்கியுள்ளது.

இராமனை அவனுடைய அன்புக்குரிய சிற்றன்னை கைகேயி அழைக்கிறாள். யாருமே எதிர்பாராத ஒரு செய்தியை அவர் இராமனுக்குச் சொல்கிறாள், இராமா!

ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள நீபோய்த்
தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம்மேற்கொண்டு
பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டாண்டில் வா என்றியம்பினன் அரசன் என்றாள்

இராமா உனது அரசன் உன் தந்தை உனக்கு இட்ட கட்டளை ஒன்றுண்டு. அது அயோத்திக்குப் பரதனே முடிசூட ஆள வேண்டும். நீ தவக்கோலம் பூண்டு வனம் சென்று தவம் செய்து, தீர்த்தயாத்திரையும் செய்து பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்துத் தான் அயோத்திக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்கின்றார். முடிசூடத் தயாராயிருந்தவனுக்கு நீ முடிதுறக்க வேண்டும் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போக வேண்டும். அங்கு துன்பத்தை தாங்கித் தவம் செய்ய வேண்டும். பதினான்கு ஆண்டுகளின் பின்தான் நாட்டுக்கு திரும்ப வேண்டும் என்று மன்னன் நேரில் கட்டளையிடவில்லை; மன்னன் கட்டளை என்று சிற்றன்னை சொல்கிறாள். எப்படி இருக்கும் எமக்கென்றால்.

இங்கேதான் இராமன் பொறுமைகாத்த பேராண்மையைக் காண்கின்றோம். கைகேயியின் கட்டளையைக் கேட்டமறுகணமே இராமன் சொல்கின்றான், அம்மா

மன்னவன் பணிஅன்று ஆகில் நும்பணி மறுப்பேனோ?என்
பின்னவன் பெற்றசெல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ
என்னினி உறுதி அப்பால் இப்பணிதலைமேற் கொண்டேன்
பொன்னொளிர் கானம்இன்றே போகின்றேவிடையும் கொண்டேன்

மன்னவன் எனக்கு நேரில் சொல்லாவிட்டாலும் மன்னவன் சொன்னதாக நீ சொல்வதை நான் மறுப்பேனோ? என்தம்பி பரதன் அயோத்தி அரசு பெற்றதை

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

நான் பெற்ற செல்வம் போல மகிழ்கின்றேன். இதற்குமேல் எதுவும் ஆராய வேண்டியதில்லை. இப்பொழுதே உங்கள் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு செல்கின்றேன். இப்போதே நான் வனம் செல்கின்றேன். உங்களிடமும் விடைபெறுகின்றேன் என்று கூறிய இராமன் மனத்தில் எவ்வித சலனமும் இன்றி வனம் செல்கின்றான். அப்பொழுது இராமனின் முகப்பொலிவு எப்படி இருந்திருக்கும் நாம் நினைப்பது போலப் பொறாமையால் எரிந்து பொங்கிக் கருகி இருக்குமா இல்லை இல்லை.

இப்பொழுதெம்மனோரால் இயம்புதற் கரிதேயாரும்
செப்பரும் குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்விநோக்கில்
ஒப்பவே முன்புபின்பு அவ்வாசகம் உரைக்கக்கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செய்தாமரையினை வென்றதம்மா

பொறாமையால் முகம் கருகவில்லை பொறுமையால் அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரைபோல் பொலிந்திருந்தது என்கிறார் புலவர். இராமன் பொறுமையின் சிறப்பைச் சொல்லவந்த கம்பருக்கு இன்னும் சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. வனவாச காலத்தில் இராவணனின் சிறையில் தனிமையில் இருந்து தவிக்கும் சீதை இராமனின் பொறுமையின் பெருமையை நினைந்து வியப்பதாகச் சொல்கின்றார்.

மெய்த்திருப்பதம் மேவென்றபோதிலும்
இத்திருத்துறந் தேகென்ற போதிலும்
சித்திரத்தி னலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்

அயோத்தி மன்னனாக நாளை முடிசூடுவாய் என்ற போதும், இன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் விட்டுக் காட்டுக்குப்போ என்ற போதும் எதிர்மாறான இருவேறு நிலைகளிலும் பெருஞ் செல்வம் பெற்றபோதும் அச் செல்வத்தை இழந்தபோதும் ஒரே மாதிரி சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை ஒத்திருக்கும் இராமன் முகத்தை நினைத்து வியக்கிறாள் சீதை. அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரை வாடாதிருப்பது போலப் பொறுமையில் மலர்ந்த இராமன் முகம் அவன் பொறுமையால் பெற்ற பெருமையைக் காட்டுகிறதல்லவா? இராமன் பெருமை தான் பொறுமை காத்ததால் மட்டுமல்லத் தன்னைச் சேர்ந்தாரையும் பொறுமைகாக்கச் செய்த தாலும் மேன்மை பெறுகின்றது.

இராமன் வனவாசம் புறப்பட்டான் என்பதையறிந்த தம்பி இலக்குவன் ஓடோடிவருகின்றான். அண்ணா இதென்ன கொடுமை இப்பொழுதே இச்செயல் செய்தாரைக் கொன்றொழித்துவிட்டு உனக்கு நான் முடிசூட்டுவேன் என்று பொங்கி எழுகின்றான். தம்பியைக் கையமர்த்திய இராமன் தம்பி.

நதியின் பிழையன்று நறும்புனல் இன்மை அற்றே
பதியின்பிழையன்று பயந்து நமைப்புரந்தாள்
மதியின் பிழையன்று மகன்பிழையன்று மைந்த
விதியின்பிழை இதற்கென்கொல் வெகுண்டது என்றான்

இலக்குமணா, ஆற்றில் நீர் இல்லாமல் வற்றினால் அது ஆற்றின் பிழையா? ஆற்றைக் கோபிக்கலாமா? அது போல இந்த நிலை வந்ததற்குக் காரணம், நம் அரசன், நம் தந்தை தசரதன் பிழையன்று, நமை அன்புடன் வளர்த்ததாய் கைகேயியின் பிழையுமன்று, தம்பி பரதனின் பிழையுமன்று - இது விதியின்

பிழை - விதியின் பிழைக்கு நீ இவர்களை வெறுக்கலாமா? என்று தான் பொறுமை காத்தது போலத் தன் தம்பியின் பொறு மையையும் அயோத்தியுள்ளார் எல்லாரின் பொறுமையையும் காத்த நாயகன் இராமன், பொறுமைக்கு நாயகன் என்பது எவ்வளவு பொருத்தம்.

* * *

மகாபாரதத்தில் அதன் கதாநாயகன் தருமர் சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும் என்பதறிந்தும் கௌரவருடன் சூதாடுவதற்குச் சம்மதித்து விடுகின்றான். வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் முதலான தம்பிமார் மறுத்தும் விதிவசத்தால் சூதாடுகின்றான்.

வஞ்சகச் சகுனியின் சூழ்ச்சியால் பந்தயப் பொருளாக வைத்த எல்லாவற்றையும் இழந்து தன் தம்பியரையும் தன்னையுமே இழந்து விடுகின்றான். இந்நிலையில் கூட அவர் பொறுமை இழக்கவில்லை.

இன்னதாயம் வேண்டும் என்று எறிந்தபோது மற்றவன்
சொன்னதாயமேயுருண்டு சோர்விலாது வருதலின்
தன்னதாய அரசு வாழ்வு தரணி மன்னன் நல்கினான்
அன்னதாயபோதும் நெஞ்சு அசைந்திலன் அசஞ்சலன்

எல்லாம் இழந்தபோதும் நெஞ்சம் பொறுமையிலிருந்து அசைய வில்லை. சஞ்சலம் என்பதையே அறியாப் பொறுமையின் இருப்பிடமான தருமரை அசஞ்சலன் என்று புலவர் பாராட்டு கின்றார். சஞ்சலம் இல்லாதவன் அசஞ்சலன் என்கிறார்.

இத்துடன் முடிந்ததா? இல்லை சகுனி ஆசைகாட்டுகின்றான். இன்னும் ஒருபொருள் உன்னிடம் இருக்கிறதே அதைப் பணயமாக வைத்து ஆடி இழந்த அனைத்தையும் மீட்டிடலாமே என்கிறான். அது என்ன பொருள்? ஐவர்க்கும் பத்தினியான துரௌபதை என்னும் விலைமதிக்கமுடியாத பொருளையும் வைக்கச்சம்மதித்து இழந்து விடுகின்றான்.

இந்த நிலைகண்டு தம்பியர் பொறுமை இழந்து பொங்கி எழுகின்றனர்.

வீமன்கதைமேல் கைவைக்க விசயன்சிலைமேல் விழிவைக்க
தாமம் புனைதோள் இளையோரும் தத்தம் கருத்தில் சினம்காட்ட
தூமம்படு செந்தழர் அவியச் சோனைமேகம் சொரிவது போல்
நாமம் தருமன் எனத்தக்கோன் இளையோர் ஆற நவில்கின்றான்.

சூதில் எல்லாவற்றையும் தருமன் இழந்த நிலைகண்டு கோபத்தை அடக்க முடியாமல் வீமன் தன்கதாயுதத்தைத் தூக்குகின்றான் அர்ச்சுனன் தன் காண்டீப வில்லில் நாணேற்றப் பார்க்கின்றான். வெற்றிமாலை அணிந்த வீரர்களான நகுல சகாதேவர்கள் கண்களில் கோபாக்கினி பொறிபறக்கப் பொங்கி எழுகின்றார்கள். பொறுமையே உருவான தருமர் - சுவாலித்து எரிகின்ற காட்டுத்தீயை அணைக்கவல்ல சோனா வாரியான மழைபோல அவர்களது கோபம் அடங்கக் கூடியதாகப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

தம்பியர்களே!

தேம்போதனைத்தும் மெய்சாயும், சிலபோதலரும், சிலபோது
வேம்போது அங்கு வாழ்வ எலாம் வெங்கானுடனே வேகாவோ

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

ஆம்போதாகும் அதுவன்றி ஆயபொருள்கள் அம்முறையே
போம்போதனைத்தும் போம், முன்னம் பொறுத்தீர் இன்னும் பொறும்.

தேன் சொரிந்து மணங்கமழும் பூக்கள் சிலவாடும் போது வேறு சிலமலரும்
சிலவேளை மலர்க்காடு எரியும் போது அங்குள்ள மலர்கள் எல்லாமே எரிந்து
விடுவதும் உண்டல்லவா. அது போல ஆகும் காலத்தில் எல்லாம் ஆகும்.
போகும் காலம் வந்தால் எல்லாம் போய்விடும் என்பதை மறவாதீர்கள். இவ்
வளவு காலமும் பொறுத்திருந்த நீங்கள் இன்னும் பொறுத் திருங்கள் என்று
கூறித் தான்பொறுமை காத்தது போலத் தம்பி மாரையும் பொறுமைகாக்க
வைக்கின்ற தருமரின் பெருமையே பெருமை.

“ஆவது ஆகும்காலத்து ஆவதும் அழிந்து சிந்திப்
போவது போகும்காலம் போவதும்” இயற்கையே

எனும் பாடத்தை இக்காவிய நாயகன் எமக்கும் சொல்லித் தருகின்ற பெருமைக்கு
உரியவராகின்றார் அல்லவா. எனவே இராமாயண காவிய நாயகன் இராமனும்
மகாபாரத காவிய நாயகன் தருமரும் தமக்கு வந்த இழப்புக்களைத் தாங்கிப்
பொறுமைகாத்த பெருமைக்குரிய - பொறுமையின் நாயகர்களாக
விளங்குகிறார்கள் என்பது எவ்வளவு பொருத்தம்.

“ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்”

என்னும் பொய்யாமொழி என்றும் பொய்யாமொழியல்லவா?

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2010.04.01 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

நாம் தமிழர்களாய் வாழ வழி

தமிழ்தமிழாய் இருந்திடவே வேண்டுமென்றால்
தமிழர்நாம் தமிழர்களாய் வாழ்வதென்றால்
தமிழோசை இலக்கணங்கள் போற்றல் வேண்டும்
செந்தமிழை செம்மையாய்ப் பேசல்வேண்டும்
தமிழ்போற்றும் செந்தமிழ்நூல் இலக்கியங்கள்
தமைக்கற்றுத் தமிழினிமை நயத்தல் வேண்டும்
தமிழ்வழக்கில் தமிழர்பேர் ஒலித்தல் வேண்டும்
தேமதுரத் தமிழோசை காக்க வாரீர்

7

பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் உண்டிகொடுத்து உயிர் காப்போம்

இந்த உலகில் வாழும் மாந்தரை எண்ணில்லாத நோய்கள் அடிக்கடி வந்து வருத்துகின்றன. ஆனால் அவற்றுக்குரிய மருந்துண்டதும் மாறிவிடுகின்றன. எல்லா நோயும் எல்லார்க்கும் வருவதில்லை. எல்லார்க்கும் எல்லா நாட்களும் வரும் நோய் ஒன்று உண்டு. அது மாறாத நோய். அந்த நோயைப் போக்கு வதற்காகவே மக்கள் பாடுபட்டுழைக்கிறார்கள். விலங்குகள் பறவைகள் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அதுதான் பசி என்கிற நோய். இதனை இலக்கியங்களே பசிப்பிணி எனப் பாடுகின்றன. பசிப்பிணி பற்றிப் பாடாத இலக்கியங்களே இல்லை எனலாம்.

மகாகவி பாரதியார் கூட “வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் இங்கு வாழும் மனிதருக்கெல்லாம்” என்று சொன்னது மட்டுமல்ல “தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் இந்தச் சகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்றும் ஆவேசமாகப்பாடுகின்றார். பசிப்பிணி அவ்வளவு கொடியதா. இது என்ன தான் செய்யும் என்று ஒளவையாரிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம் ஏனெனில் தமிழ்ப் புலவர்களில் ஒளவையார் தான் பசிப்பிணியாலே பெரிதும் துன்பப்பட்டவர். இந்த உலகிற்குக் கல்வி அறிவுபுகட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத் தனது இளமைக் கோலத்தையே துறந்து முதுமைக் கோலம் பெற்று ஒளவைக்கிழவியாகி ஊரூராகச் சென்று தமிழுக்கு அரும்பணி யாற்றியவர்.

ஒளவைக்கிழவி பசியாற் பட்ட அவமானங்கள் பல தன் பசி தீர்க்க நாவற் பழத்திற்காக - சுட்ட பழத்திற்காகப் பாடினார். தவிட்டுக் கூழுக்காகப் பாடினார். பல இடங்களில் பாடியபோதும் பசிதீர உணவு கிடையாமல் ஏமாற்றமுற்றார். அப்படிப்பட்ட ஒளவையார் தனது பட்டறிவைக் கொண்டு பசியின் கொடுமை பற்றிப் பாடிய பாடலொன்று எங்கள் பட்டி தொட்டியெல்லாம் பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்திடும் என்னும் பழமொழி யாகவே வழங்கி வருவதைக் காண்கின்றோம்.

மானம் குலம் கல்வி வண்மை பொறையுடைமை
தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - மானின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்.

எனும் அழகிய வெண்பாவால் பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் எனப் பாடுகின்றார். பசிவந்தால் பிறரிடம் உணவுக்காக இரக்க வேண்டி வரும், அதனாலே தன்மானம் போய்விடும், குலப் பெருமை குன்றிவிடும், எவ்வளவு கல்வியால் பெரியவரானாலும் கல்விப் பெருமையும் கலைந்துவிடும். வாண்மையாகிய ஈந்து உவக்கும் இன்பம் தொலைந்துவிடும். பொறுமை நம்மை விட்டுப் போய்விடும். செய்ய வேண்டிய தானதர்மங்கள் தவறிவிடும், தவம் கூடச் சித்திக்காது. வாழ்வில் காணவேண்டிய உயர்ச்சிகள் தவறித் தாழ்வடைய வேண்டிவரும், செய்ய வேண்டிய முயற்சிகள் எல்லாம் தவறிவிடும் மனதுக்கு இன்பம் தரும் மகளிர் மீது கொள்கின்ற காதல் கூடக் கைகூடாது என்கின்றார்.

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

மனிதர் மனிதராக மாண்புடன் வாழ்வதற்குரிய பண்புகள் ஒன்றிரண்டல்லப் பத்தையுமே பசி பறக்கடித்துவிடும் என ஒளவைக் கிழவி சொல்லும் பட்டறிவுப் பாடல் எம்மை விழிப் படையச் செய்கிறது.

மானம் குலம் கல்வி வண்மை பொறையுடைமை
தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - மானின்
கசிவந்த சொல்லியர் மேல் காழுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்.

அப்படியானால் இந்தப்பத்து மனித விழுமியங்களையும் காப்பதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும். உழைத்து வாழ வேண்டும் பிறர் உழைப்பில் வாழ நினைக்கக் கூடாது. இதனையே வள்ளுவர்

பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்

என்கின்றார் பழிக்கு அஞ்சி அறநெறி நின்று பாடுபட்டுழைத்து அதனை இல்லாதோர்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து வாழ்ந்தால் பசி மட்டுமல்ல இந்தத் துன்பப்பிறவியே இல்லாமல் இறையின்பம் பெறலாம் என்கின்றார்.

* * *

ஒளவைக் கிழவி பசியின் கொடுமை பற்றி இவ்வளவும் சொன்ன பட்டறிவையும் பார்த்தல் பயன்தரும். தனக்கென ஒரு ஊரோ, வீடோ, உறவோ இன்றி “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற உயர் நெறியில் ஊருக்கு உபகாரியாக வாழ்ந்த ஒளவையார் ஒரு நாள் வழிநடந்து களைத்துப் பசியால் வருந்திப் போம் போது ஒரு குடிசை கண்ணுக்குப் பட்டது. அங்கு ஏதாவது பெற்றுப் பசியாறலாம் என்று உள்ளே போகிறார். அங்கு ஒரு மெலிந்த பெண் கண்ணுக்குப் படுகிறாள். அம்மா, பசிதாங்க முடியவில்லை ஏதாவது தருவாயா என்று கேட்கின்றார். அந்தப் பெண் என்னிடம் தவிட்டுக் கூழ்தான் இருக்கிறது. அதுவும் போதியது இல்லை அதிற் கொஞ்சம் உனக்கும் தருகிறேன் என்கிறாள். ஒளவையார் ஆறியிருந்து அவளுடைய வீட்டுச் சுவரைப் பார்க்கிறார். அங்கு ஒரு அழகான பாடல் இரண்டு அடிகள் எழுதியிருக்கு. இன்னும் பாட்டுப் பூர்த்தியாக்கப்பட வில்லை. புலவர் அல்லவா இந்தப் பாடல் ஒளவையைக் கவர்ந்து விடுகிறது. பாடலைப் படித்துப் பார்க்கிறார்.

தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதும் சோழமண்டலமே - பெண்ணாவாள்

என்று பாடல் குறையில் நிற்கிறது ஒளவையார் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து அம்மா நீயும் ஒரு புலவரா அழகான பாடல் எழுதியிருக்கிறாயே. ஏன் அதை முடிக்கவில்லை என்று கேட்கின்றார்.

அந்தப்பெண்ணோ அம்மா நான் புலவர் அல்ல ஒரு பேராசை யால் செல்வம் எல்லாம் இழந்து தவிட்டுக் கூழுக்கும் வழியில்லாமல் தவிக்கும் ஏழையாகி விட்டேன் என்கிறார். என்ன நடந்தது விபரமாகச் சொல் என ஒளவையார் ஆவலுடன் கேட்க அந்தப் பெண் சொல்கிறாள். என்பெயர் சிலம்பி “புலவர் பாடும் புகழுடையார்” என்று பெருமையாகச் சொல்கிறார்களே அந்தப்புகழில் எனக்கும் ஆசை வந்தது. கம்பர் வாயால் பாடப்பட வேண்டும் என்ற ஆசையுடன்

அவரிடம் போனேன். அவர் என்னைப் பாடச் சம்மதித்தார். ஆயிரம் பொன் தரவேண்டும் என்று கேட்டார். பொன்னைத் தேடிவை உன் வீட்டுக்கு வந்து உன்னைப் பாடுகிறேன் என்று சொன்னார். சொன்னபடி வந்தார் நான் அவர் வருமுன் என்னிடமிருந்த நகைநட்டு, பொருள்பண்டம் எல்லாம் விற்கும் ஐந்நூறு பொன் தான் தேறியது கம்பர் வந்தார், பொன்னைக் கேட்டார் நான் உள்ளதைச் சொல்லி ஐந்நூறு பொன்னையும் கொடுத்தேன் அவர் ஐந்நூறு பொன்னுக்கு அரைப்பாட்டு என்று சொல்லிவிட்டு இந்தச் சிவரில் இரண்டு வரி எழுதிவிட்டுப் போய்விட்டார். என் பொன்னும் போனது பாதிப் பாட்டின் பொருளும் தெரியவில்லை. பாட்டில் என்பெயரையும் காணவில்லை. இப்போ தவிட்டுக் கூழுக்குத் தவிக்கிறேன். என் நிலை யாருக்கும் வரக்கூடாதம்மா என்று அழுதாள்.

நீ அழாதே என் பசிக்கு கூழ்தந்தால் போதும் இதோ அந்த மீதிப் பாட்டை நானே எழுதிவிடுகிறேன் என்று சொல்லிக் கூழைக்குடித்துவிட்டுப் பாட்டைப் பூர்த்தி செய்தார் ஓளவை.

தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதும் சோழமண்டலமே - பெண்ணாவாள்
அம்பொற்சிலம்பி அரவிந்தத்தாள் அணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

தண்ணீரிலே தலை சிறந்தது காவிரி நீர். மன்னர்களில் சிறந்தவன் சோழமன்னன், மண்டலங்களிலே சிறந்தது சோழ மண்டலம், அதுபோல பெண்களுக்குள்ளே சிறந்தவள் இந்த சிலம்பி தான் என்று சரஸ்வதியின் காலில் உள்ள பொற்சிலம்பே நீ இந்த உலகமெல்லாம் சொல் என்று ஓளவையார் பாடலின் பொருளையும் சொல்லி முடித்தார். சிலம்பியின் மகிழ்வுக்கு எல்லையில்லை நான் ஆசைப்பட்டது போலக் கம்பரும் ஓளவையும் சேர்ந்து பாடும் புகழ் கிடைத்ததே இனி இறந்தாலும் பறவாயில்லை எனக் கூறி அம்மா என்னிடம் தரப் பொன்னில்லை இந்தத் தவிட்டு கூழ் முழுவதையும் நீங்களே குடியுங்கள் என்று கொடுத்தாள். சிலம்பிக்கு மகிழ்ச்சி, ஓளவையாருக்கோ கம்பன் ஐந்நூறு பெருன்னுக்குப் பாடினான், நான் அரைவயிறு கூழுக்கு பாடும் நிலைக்கு இந்தக் கொடியபசி ஆளாக்கிவிட்டதே என மனதுக்குள் அவமானத்தால் துவண்டாள். இவ்விதமான பட்டறிவுதான். பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் என்ற உண்மையைப் பாட வைத்தது.

* * *

இவ்விதமான காட்சிகளை எமது தமிழ் இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். இரட்டைக் காப்பியங்கள் எனப் போற்றப்படுபவற்றுள் ஒன்றான மணிமேகலை பசிப் பிணி தீர்ப்பதையே இலக்காகக் கொண்ட காப்பியம். மணிமேகலை தெய்வம் கோவலன் மாதவி மகளாகிய மணிமேகலைக்குக் கொடுத்த அள்ளஅள்ள குறையாத அட்சய பாத்திரம் எனும் அமுதசுரபி கொண்டு பசி தீர்த்த வரலாறு உண்டு. புறநானுற்றிலே குடபுலவியனார் எனும் புலவர்

நீர் இன்றியமையா யாக்கைக்கெல்லாம்
உண்டிகொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
உண்டிமுதற்றே உணவின்பிண்டம்

எனப்பாடுகின்றார். நீரும் உணவும் இன்றி வாழ முடியாத இந்த உடலுக்கு உணவு கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் ஆவர். உணவு இன்றேல் உயிர்

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

உடலைவிட்டுப் போய்விடும். ஆதலால் உணவின் பிண்டமாகிய இந்த உடலுக்கு உணவு கொடுத்தல் உயிர் கொடுத்தல் ஆகும். எனக் கூறுகின்றார். இதன்மூலம் பசித்தோர்க்கு உணவளித்தலின் உயர்வை உணரவைக்கின்றார்.

இதனால் தான் நம்மவர் பசித்தோர்க்கு உணவளித்தலைத் தலையாய தர்மமாகக் கொண்டனர். மகாபாரத யுத்தத்தின் போது சேரமன்னன் சேரலாதன் பாண்டவர் கௌரவர் சேனைகளுக்கு யுத்தகளத்திலே சோறிட்டான். இதனால் அவன் பெயர் பெருஞ்சோற்றுச் சேரலாதன் என்று இன்றும் புகழுடன் நிலைக்கிறது.

திருமூலர் கூடத்தனது திருமந்திரத்தில் “ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்” என்கின்றார் பசித்தவரை இன்னார் இனியார் என்று ஆராயாது உணவளித்து அவர் உயிர் காக்க வேண்டும் என்கின்றார்.

சேக்கிழார் பெருமானும் “மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும் அண்ணலார் அடியார்தமை அமுது செய்வித்தல்” என்கிறார். இந்தப் பூமியில் பிறந்த பயனே அடியவர் பசிதீர்க்கத்தான் என அறுதியிட்டுச் சொல்கின்றார்.

* * *

புறநானூற்றிலே இன்னும் ஒரு புதுமையான பாடல் நாம் ஒவ்வொருவரும் பசிப்பிணி மருத்துவர்களாக இருக்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறது. வழமையாக அரசர்களை வள்ளல்களை புலவர்கள் பாடுதல்தான் மரபு இங்கு பசித்தோர்க்கு உணவளிக்கும் பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனைச் சோழன்குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன் எனும் அரசனே பாடுகின்ற புதுமையைக் காண்கின்றோம்.

பசியால் வருந்திய பாணர்கள் இங்கே பசிப்பிணி மருத்துவர் ஒருவர் இருக்கிறாராமே அவர் வீட்டுக்குப் போகும் வழியாதோ எனக் கேட்கின்றனர். அதோ மழைக்காலத்தில் முட்டை கொண்டு திட்டை ஏறும் ஏறும்புக் கூட்டம் போன்று ஆண்களும், பெண்களும், சிறுவர் களும் வரிசையாகச் சோற்றுப் பொதியுடன் போவதைப் பாருங்கள் அதுதான் பசிப்பிணி மருத்துவன் பண்ணன் வீட்டுக்கு வழி எனப்படுகிறது.

முட்டை கொண்டு வன்புலம் சேரும்
சிறுநுண் ஏறும்பின் இல்ஓழுங்கு ஏய்ப்ப
சோறுடைக்கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருஞ்சினைச்சிறார்க் கண்டும் கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றென
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே

என்பது அப்புறநானூறு.

பசிப்பிணிமிகக் கொடியது அது உயிரை மட்டுமல்ல மானம் குலங்கல்வி முதலான மனித விழுமியங்களையே போக்கடிக்கக் கூடியது. ஆதலால் நாம் ஒவ்வொருவரும் வள்ளுவர் வாக்கை நோக்கி இல்லார்க் கொன்றீவதே ஈகை என உணர்ந்து பசிப்பிணி மருத்துவர்களாகப் பகுத்துண்டு வாழ்ந்து வாழ்வின் பயனைப் பெறுவோமாக.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2010.12.23 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

8

நிகண்டு இலக்கியம்

இக்காலத்தில் நாம் நம் தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்கள் அனைத்தையும் பார்க்க வேண்டுமானால் அகராதியில் பார்க்கலாம். அகராதியில் அவற்றின் பொருளையும் பார்க்கலாம். தமிழில் முதன்முதல் அகராதியை அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் மேனாட்டினின்றும் வந்த வீரமாமுனிவர் ஆவர். அவர் தமிழ் சொற்களை நான்குவகையாகப் பகுத்துத் தொகுத்து அச்சிற் பதித்து சதுரகராதி எனப் பெயரிட்டுத் தந்தனர். அதனைக் கண்ட பின்னரே தமிழ் அறிஞர்கள் அகராதி தொகுக்கும் முறையைக் கண்டனர். யாழ்ப்பாண அகராதி, கதிரவேற்பிள்ளை தமிழ்மொழி அகராதி, தமிழ்ச்சங்க அகராதி சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி முதலிய பல அகராதிகள் இன்று உலவக் காண்கின்றோம்.

அகராதி முறை தமிழுக்கு வரமுன்பு நிகண்டுமுறையே தமிழில் இருந்தது. அகராதி சொற்களுக்கு பொருள் கூறும் பண்புடையது. தமிழ் நிகண்டு முறை பொருளுக்குரிய சொற்களைத் தொகுத்துக் கூறும் இயல்புடையது. அது ஒரு இலக்கியம் போலவே பயிலப்பட்டது.

பண்டைக் கால நூல்களைச் செய்யுள் வடிவாகவே செய்தனர் புலவர். எளிதில் பொருள்காண இயலாத செய்யுட்கள் அமைந்த நூல்களும் உள்ளன. பொருள் காண்பதற்குக் கருவியாக நிகண்டு எனும் பெயருடைய நூலும் இயற்றினர். நிகண்டு என்ற சொல்லின் பொருள் தமிழ் மொழிக்குப் பொருள்காட்டும் நூல் என்பது போலும். திவாகர நிகண்டு பிங்கல நிகண்டு, சூடாமணி நிகண்டு எனக்கூறும் வழக்கு உள்ளது.

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கல்விக்கு அடிப்படையாக அமைந்தவை நிகண்டுகள். நிகண்டு மனப்பாடம் செய்த பின்னரே மற்ற இலக்கிய இலக்கணம் கற்கத் தொடங்குவது முற்கால மக்கள் நூல்பயிலும் முறையாக இருந்தது. இம்முறையை நன்னூல் பாயிர உரையில் நிகண்டுகற்று இலக்கியப் பயிற்சி செய்தபின் இந்நூல் கேட்கத்தக்கது என வரைந்திருப்பது கொண்டு அறியலாம்.

இன்று கிடைக்கின்ற தமிழ் நூல்களில் முதல்நூல், முதன்மை யான நூல், எழுத்து சொல் பொருள் ஆகிய முப்பொருளையும் கூறும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் தமிழின் விதை தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஆணிவேர்.

தொல்காப்பியம் தொடங்கி இன்றுவரை சொற்கள், வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் அடிச்சொற்களாக 3500 சொற்கள் இருக்கலாம். சங்க இலக்கியத்தில் அடிச் சொற்களாக 10ஆயிரம் இருக்கலாம். இன்று தமிழ் மொழியில் ஒரு இலட்சத்து 25ஆயிரம் சொற்களுக்கு மேல் உள்ளன. இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியத்தின் உரியியல். அதனை உரிச்சொல் இயல் என்றும் சொல்லலாம். சொல்லுக்குப் பொருள் தருவது உரியியல்.

அடிப்படைச் சொற்களை பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற நான்கு நிலைகளில் இலக்கணத்தில் கூறுவர். பாட்டு எழுது வதற்கு இயற் சொல் திரிசொல்,

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

திசைச் சொல், வடசொல் என்ற நான்கு வகையான சொற்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள லாம் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவார்.

நிகண்டு என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் மிகத் தெளிவாக அறுதியிட்டு கூறமுடியாத போதும் நிகண்டுகள் பல சொற்களுக்குப் பொருளும் விளக்கமும் தருகின்றன. பல்வகையான சொற்களின் கோவையாக பெயர்களின் களஞ்சியமாக அமையும் இவை இலக்கண இலக்கியச் செய்திகளும் தந்து இலக்கிய ஆக்கத்துக்கு உதவும் களமாகவும் காணப் பெறுகின்றன.

நிகண்டு என்ற சொல்லை இடுகுறிப்பெயராகக் கருதும் பாங்கு இறையனார் களவியலில் உண்டு. நூற்பெயர் என்பது நூலது பெயர் என்றவாறு நூல் பெயர் பெறுமிடத்துப் பலவிகற்பத்தால் பெயர் பெறும். எப்படியெனில் செய்தானால் பெயர் பெறுதலும், செய்வித்தானால் பெயர் பெறுவதும் இடுகுறியால் பெயர் பெறுதலும், அளவினால் பெயர் பெறுதலும், சிறப்பினால் பெயர் பெறுதலும் உண்டு. இடுகுறியால் பெயர் பெற்றது நிகண்டு.

எனினும் நன்னூல் சூத்திர உரை நிகண்டு என்பது கூட்டம் எனும் பொருள் கொள்ள இடமளிக்கின்றது என்பர். “கூட்டம் எனினும் நிகண்டு எனினும் ஒக்கும்” என்பது சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூல் உரையில் தரும் குறிப்பாக உளது.

வடமொழியகராதி நிகண்டு என்பதைச் சொற்தொகுதி எனப்பறிந்து கொள்ள உதவுகின்றது. கண்ட என்பது மணியைக் குறிக்கும். அது எழுப்பும் ஒலி அடிப்படையில் பேச்சுக்கு ஆகிச் சொல்லைக் குறித்து அதன் தொகுதிக்கும் ஆகியிருக்கலாம் என அறிஞர் கருதுவர்.

வடமொழியில் பழமைவாய்ந்ததாகக் கொள்ளப்படும் நிகண்டுகள் வேதச் சொற்களின் தொகுதியாகவே இருந்தன. புலவர்களுக்குச் சொற்தொகுதி அளிக்கும் நூல்களாக இவை இருந்தன. தமிழ் நிகண்டுகளும் அப்படியே.

நிகண்டு என்ற சொல்லைத் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு நீண்ட என்ற அடிப்படைச் சொல்லின் வேறுவடிவமாகக் கருதிக் கூறுவர். சொற்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு போதலின் நிகண்டு எனும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதுவர்.

நிகண்டுகளுக்கு அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியம் கூறும் கருப்பொருள்தான். கருப்பொருளாகத் தொல்காப்பியர்

தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள் பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப

- என்பார்

தெய்வம் - தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி

உணவு - உணவின் வகை

மா - விலங்கின் பெயர்த் தொகுதி

மரம் - மரப்பெயர்த் தொகுதி

புள் - பறவை வகை

பறை - தோற்கருவி வகை

செய்தி - தொழில், ஆயுதவகை

யாழ் - யாழ்த்திறவகை

இந்த ஒழுங்குமுறையிலேயே நிகண்டுகளில் சொற்கள் தரப் பட்டுள்ளன. இந்தவகையில் திவாகர நிகண்டில் தெய்வப் பெயர்த் தொகுதியில் சிவன் பெயர்களாக 64 கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கரன் இறையோன் காமதகனன்
கங்காதரனே கறைமிடற்றண்ணல்
கூற்றை உதைத்தோன் குன்றவில்லி
ஏற்றுவாகனம் திரியம்பகன் சோதி
நக்கன் சடையோன் நாரிபாகன்
முக்கட்பகவன் பசுபதி பரமன்

எனத் தொடர்ந்து கண்ணுதல் மூர்த்தி கயிலை ஆளி என்று எண்ணிய நாமம் இன்னும் பலவே என முடிகிறது. இதில் சிவனைக் குறிக்கும் 64 பெயர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். இவ்விதமே திருமால், பிரம்மா, கணபதி, முருகன் முதலான தெய்வங்களுக்குரிய பெயர்கள் தொகுதியாகச் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்விதமே உளவு முதலானவற்றின் வகுதிப் பெயர்களும் தொகுதியாகக் கூறப்படக் காணலாம்.

இலக்கணமும் நிகண்டுகளும் இலக்கியம் போன்று கற்பனையில் எழுதப் பெறுவதில்லை. இலக்கியங்கள் அனைத்தும் கற்பனையில் அமையும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் வழங்கிய சொற்களின் தொகுப்புத்தான் நிகண்டுகள். தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பும் மிகுதியான வளமான தமிழிலக்கியங்கள் இருந்தன. இல்லையென்றால் தொல்காப்பியம் போன்ற ஒரு இலக்கண நூல் தோன்றியிருக்க முடியாது. அதனால் முதல் நிகண்டு ஆகிய திவாகர நிகண்டில் சங்ககாலச் சொற்களும், இடைக்காலச் சொற்களும் அமைகின்றன.

இதுவரை எழுந்த நிகண்டுகள் எல்லாம் கிடைக்காவிட்டாலும் பதினெட்டு நிகண்டுகளைத் தொகுத்து மெய்யப்பன் பதிப்பகத் தினர் இருபுரகங்களாக வெளியிட்டுள்ளனர்.

முதற்பாகத்தில் திவாகரம், பிங்கலம், உரிச்சொல் நிகண்டு, கயாதரம், பாரதி தீபம், சூடாமணி, அகராதி நிகண்டு, கைலாச நிகண்டு, சூளாமணி ஆசிரிய நிகண்டு என்பனவும் இரண்டாம் பாகத்தில் வடமலை நிகண்டு, அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு, பொதிகை நிகண்டு, நாமதீம நிகண்டு, பொருட் தொகை நிகண்டு, நாநார்த்த தீபிகை, அகராதி நிகண்டு எனும் ஒன்பது நிகண்டுமாகப் பன்னெட்டு நிகண்டுகள் பதிப்பில் வெளிவந்துள்ளன.

நிகண்டுகள் பாடல்களாகவே செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நிகண்டு எழுதுவதற்கு ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை விருத்தம் ஆகிய யாப்புகள் முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை நிகண்டுகளைப் படிக்கும் போது தெரிகிறது.

திவாகரமும், பிங்கலமும் நூற்பா எனும் சூத்திரத்தில் நிகண்டு செய்தார்கள். பின்வந்தோர் நூற்பாவிலும் இலகுவானவையான ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம் ஆகிய யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்தியமை நிகண்டுகளின் வரலாற்றை ஆராயும் போது தெரிகிறது.

பழங்காலத் தமிழ்க் கல்வியில் நிகண்டுகள் முதலிடம் பெற்றன என்று கண்டோம். அதற்குக்காரணம் தமிழ்ச் சொற்களின் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்வது,

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

அதாவது சொற்களஞ்சி யத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்காகும். முற்கால இலக்கியங் களைக் கொண்டு நிகண்டுகள் அமைந்த காரணத்தால் இலக்கியங்கள் பற்றியும் இலக்கிய வகைகள் பற்றியும் நிகண்டுகளைக் கற்கும் போதே தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தொடை அகராதி நிகண்டுகள் இலக்கிய ஆக்கத்தில் கவிஞனுக்கும் கற்போனுக்கும் சலிப்பையும் சோர்வையும் நீக்கத்துணைபுரிந்தன. இலக்கியத்திலிருந்தே நிகண்டுகளில் பட்டியல் அமைக்கும் முறை தோற்றம் கொண்டது என்பதற்குப் புறநானூறு சிலப்பதிகாரம் போன்றன சான்றாயமைகின்றன.

நிகண்டுகள் வெறும் சொற்பொருள் கூறும் அகராதிகள் அல்ல அவையே இலக்கியங்கள். அகராதியில் எடுத்துக் கொண்ட சொல்லின் பொருளை மட்டுமே பார்க்க முடியும். நிகண்டில் எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள் அனைத்தையும் காணமுடியும் நிகண்டுகள் பல்துறைச் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் களஞ்சியங்கள். எண்ணற்ற அகராதிகள் தோன்றினாலும் நிகண்டுகளில் உள்ள பயன் அகராதிகளில் இருக்காது.

நிகண்டுகள் வாயிலாக சமயம், இலக்கியம், இசை, மருத்துவம் போன்ற பல வகையான பண்டைய மரபுச் செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கும் புதிய சொல்லாக்கங்களுக்கும், மொழி பெயர்ப்புச் செய்வோர்க்கும் பயன்படும். மொழிப்பயிற்சி செய்வோர் சொல் வளத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு இவை துணையாகின்றன. மொழிவரலாற்றுச் சான்றுகள் மட்டும் அல்லாமல் சமுதாய தமிழக வரலாற்றின் குறிப்புக்கள் பலவற்றையும் அறியலாம்.

இனி, உதாரணங்கள் சிலவற்றை ஒப்பீட்டு ரீதியாக நிகண்டுகளில் இருந்து காண்போம்.

திவாகர நிகண்டில் சிவனைக்குறிக்கும் பெயர்கள் 28ஐப்பார்த்தோம்.

பிங்கல நிகண்டில்

அரன்சிவன் அருபிஅனந்தன் உருத்திரன்

பரன்கறை மிடற்றோன் பார்பதி கொழுநன்

எனத் தொடர்ந்து ஆசிரியப்பாவில் 95பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

உரிச்சொல் நிகண்டில்

சங்கரன் தாணு சயம்புதிரியம்பகன்

அங்கணன் ஆதி அனலேந்தி - பைங்கயிலை

வெற்பன விடையன் விமலன் விரிசடையன்

நற்பன்னகப் பூணினான்

எனத்தொடங்கி 6 வெண்பாக்களில் 68பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

கயாதர நிகண்டில்

ஆதிஅநாதி அரன்சிவன் ஈசன் ஆனந்தன் அத்தன்

சோதிபினாகி உருத்திரன் பிஞ்ஞகன் சூலிகத்தன்

பாதிஉமாபதி சங்கரன் கங்காதரன் பகவன்

பூதிபுனை பாண்டரங்கன் பரமன் புராந்தகனே

எனத் தொடங்கி கட்டளைக் கலிப்பாக்கள் இரண்டில் 21 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

பாரதி தீபம் நிகண்டில்

அரன்இறைவன் சிவன்சங்கரன் நித்தன் அமலன் கங்கா
தரன்உமை பங்கன் மலைவில்லிதற்பரன் தாணுசம்பு
எனத் தொடங்கி 4 கட்டளைக் கலிப்பாவில் 66 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

சூடாமணி நிகண்டில்

சங்கரன் இறையோன் சம்பு சதாசிவன் பேயோடாடி
பொங்கர வணிந்த மூர்த்தி புராந்தகன் பூதநாதன்
எனத் தொடங்கிக் கட்டளைக் கலிப்பாவில் 66 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

கைலாச நிகண்டு சூடாமணியில்

பிறைமுடிக் கடவுள் பெம்மான் பித்தன்
கண்ணுதற் பரமன் கங்கா வல்லபன்
எனத் தொடங்கி ஆசிரியப்பாவில் 100க்கு மேற்பட்ட பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஆசிரிய நிகண்டில்

சங்கரன் சம்பு சதாசிவன் உமாபதி
தாணு ஏ பூதநாதன்
எனத் தொடங்கும் இரண்டு அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தத்தில் 87 பெயர்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன.

பொதிகை நிகண்டில்

சங்கரன் உமாபதி பிரான் நம்பன்யோகி
சயம்பிறை சதாசிவன் கங்காளன் மானேந்தி
எனத் தொடங்கி 3 எண்சீர் விருத்தத்தில் 101 பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

நாமதீப நிகண்டில்

நந்திபெம்மானாலமர்ந்தோன் நம்பனிறை சோதி
அந்திவண்ணன் தாணுநித்தன் ஆனந்தன்
எனத் தொடங்கி 10 வெண்பாக்களில் 100க்கு மேற்பட்ட பெயர்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன.

அபிதான மணிமாலை நிகண்டில்

சங்கரன் இறையோன் புங்கவன் புனிதன்
அங்கணன் அறுகுணன் எண்குணன் அநகன்
எனத் தொடங்கி ஆசிரியப்பாவில் 100க்கு மேற்பட்ட பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்விதம் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட கருப்பொருள்களின் ஒழுங்கில் தெய்வம்,
உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் எனும் ஒவ்வொரு தொகுதிக்குள்
வரும் பொருள்கள் பற்றி இலக்கியத்தில் வழங்கும் சொற்களைத் தொகுத்து
இலக்கிய நயம்மிக்க செய்யுள் வடிவில் தரும் நிகண்டுகள் படித்தும் ரசித்தும்
பயன் கொள்ளத்தக்கன.

எமது சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்குவதற்குப் பெருந்துணை யாவன
நிகண்டுகள் எனில் தவறாகாது.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2010.04.03 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

எண்ணலங்கார நயம்

செய்யுள்களை அழகுபடுத்துவதற்குப் புலவர்கள் கையாளும் அணிகளில் ஒன்று எண் அலங்கார அணியாகும். எண்ணலங் காரம் என்பது ஒன்று முதலிய எண்களைப் பலவிதமாக ஒழுங்கமைத்து அதேவேளை பொருள்தரக்கூடிய விதமாகப் பாடுதல் ஆகும். ஒன்றிலிருந்து ஏறுநிரையில் அமைத்துப் பாடுதலும், கூடிய எண்ணிலிருந்து இறங்கு நிரையில் அமைத்துப்பாடுதலும், ஏறி இறங்கி ஏறி இறங்கி மாறி மாறி வரப் பாடுதலும் ஆகப் பலவித எண்ணலங்காரங்கள் உண்டு. பெரும்பாலும் எண்ணலங்காரங்கள் கடவுளை முன்வைத்தே பாடப்படும்.

எல்லாருடைய காதுகளிலும் அடிக்கடி கேட்கும் பிரபல்யமான பாடல்.

ஒன்றானவன் உருவில் இரண்டானவன்
 ஒம்எனும் பிரணவத்தில் மூன்றானவன்
 நன்றாய வேதத்தில் நான்கானவன்
 நமச்சிவாயவென ஐந்தானவன்
 இன்பச்சுவைகளுக்குள் ஆறானவன்
 இனிய சுரங்களுக்குள் ஏழானவன்
 அன்பர் மனங்களுக்குள் எட்டானவன்
 அண்டங்கடந்தெங்கும் நின்றானவன்

என்பது அப்பாடல் இதில் ஏறுநிரைப்படி இறைவன் குணங்களை ஒன்றிலிருந்து எட்டு வரை வைத்துப் பாடுகின்றார்.

இறைவன் ஒருவனாயுள்ளவர் சிவம்சக்தி என இரண்டாக உள்ளவர் ஒம் எனும் பிரணவத்தில் அ,உ,ம் என மூன்றானவர் வேதங்களில் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கானவன். பஞ்சாட்சரத்தில் ந,ம,சி,வா,ய என ஐந்தெழுத்தானவன். இன்பச்சுவைகளாகிய இனிப்பு, புளிப்பு, உறைப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு என ஆறு சுவைகளாக இருப்பவன். ஏழு சுரங்களிலும் ச,ரி,க.ம,ப,த,நி என ஏழு சுரங்களாய் உள்ளவன். அன்பர்களுடைய மனங்களுக்குள் எட்டு மூர்த்திகளாயும் உள்ளவன். என ஒன்றிலிருந்து எட்டு வரை ஏறு நிரையில் எண்ணலங்காரம் நயம் தருகின்றது. இப்பாடலில் ஏறுநிரையில் ஒன்றிலிருந்து 8 வரை எண்ணலங்காரத்தைப் பார்த்தோம்.

இனி இறங்கு நிரையில் பன்னிரண்டிலிருந்து ஒன்று வரையான எண்ணலங்காரப் பாடலைப் பார்க்கலாம். இப்பாடல் குற்றாலக் குறவஞ்சியில் திருகூடராசப்பக் கவிராயர் பாடிய கடவுள் வணக்கப் பாடல்களில் ஒன்று.

பன்னிருகை வேல்தாங்கப்
 பதினொருவர் படைதாங்கப் பத்துத்திக்கும்
 நன்னவ வீரரும்புகழ் மலைகள் எட்டும்
 கடலேழும் நாடி ஆடிப்
 பொன்னின்முடி ஆறேந்தி அஞ்சுதலை
 எனக்கொழித்துப் புயம்நான் மூன்றாய்
 தன்னிருதாள் தரும் ஒருவன் குற்றாலக்
 குறவஞ்சித் தமிழ் தந்தானே

இதில் பன்னிருகை வேல் தாங்க என்பதில்	12
பதினொருவர் படைதாங்க என்பதில்	11
பத்துத்திக்கும் என்பதில்	10
நவ வீரர் என்பதில்	9
மலைகள் எட்டு என்பதில்	8
கடலேழும் என்பதில்	7
பொன்னின்முடி ஆறேந்தி என்பதில்	6
அஞ்சுதலை என்பதில்	5
புயம்நால் மூன்று என்பதில்	4, 3
தன்னிருதாள் என்பதில்	2
ஆடும் ஒருவன் என்பதில்	1

ஆகப் பன்னிரண்டில் இருந்து ஒன்றுவரை எண்கள் இறங்கு நிரையில் வரத்தக்கதாகப் பாடல் அமைவதைக் காணமுடிகிறது. இந்த எண்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களும் முருகப்பெருமானுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக எளிதில் யாவரும் விளங்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

முருகனின் பன்னிரு கைகளும் வேல்தாங்கியுள்ளன பதினொரு உருத்திரர்களும் படைக்கலங்களைத் தாங்கிக் காவல்காக் கின்றனர். பத்து திக்குகளிலும் ஒன்பது வீரர்களும் புகழ் பாடுகின்றார்கள். எட்டு மலைகளிலும் ஏழு கடல்களிலும் பாடி ஆடிக் கொண்டு ஆறு தலைகளிலும் பொன்முடி தாங்கி எமது அஞ்சுதலை நீக்கி புயங்கள் நால் மூன்றாய் (பன்னிரண்டு) தன் இருதாள்களால் ஆடும் ஒருவனுமாகிய முருகன் குற்றாலக் குறவஞ்சி பாடத் தமிழ் தந்தானே என்பது இதன் பொருளாகும்.

ஏறுநிரையில் எண்ணலங்காரம் அமைந்ததையும் இறங்கு நிரையில் எண்ணலங்காரம் அமைந்ததையும் பார்த்தோம்.

இனி ஏறி இறங்கி மாறிமாறி வரும் எண்ணலங்காரத்தைக் காணலாம். இது எழுகூற்றிருக்கை எனப்படும் 121, 12321, 1234321, 123454321, 12345654321, 1234567 என ஏழுவரை எண்கள் ஏறிச் சென்று பின்னர் இறங்கி 7654321, 12345654321, 123454321, 1234321, 12321, 121 இவ்விதம் ஏறியும் இறங்கியும் எண்ணலங் காரத்தில் வரும் பாடல்கள் இலக்கியத்தில் மிக அருமையே யாகும். இது சித்திரக் கவிகளால் ஒன்று.

தமிழ் இலக்கியத்தில் இயமகம், மாலை மாற்று, சக்கரமாற்று முதலான சித்திரக்கவிகளை முதன்முதல் பாடித் தொடக்கி வைத்தவர் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் ஆவார். இவருடைய சித்திரக்கவிகளை இலக்கிய மாகக் கொண்டு தான் தமிழ்க் கவிதை யாப்பில் சித்திரக் கவியாப்பு செய்யப்பட்டது என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இதனால் தான் சம்பந்தர், தமிழ்ஞான சம்பந்தர், தமிழ்விரகர் முதலான போற்றுதல்களுக்கு ஆளானார். சம்பந்தர் பாடிய திருவெழுகூற்றிருக்கை 47 அடிகளை உடையது. ஒன்று முதல் ஏழுவரை படிப்படியாக ஏறியும் இறங்கியும் 85 எண்களில் பொருள் பொருந்தப் பாடப்பட்டுள்ளது.

ஓர்உருவாயினை மானாங்காரத்து	
ஈரியல்பாய் ஒருவிண்முதல்பூதம்	121
ஒன்றிய இருசுடர் உம்பர்கள் பிறவும்	
படைத்தளித்தழிக்கமும் மூர்த்திகளாயினை	123
இருவரோடொருவனாகி நின்றனை	21

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

ஓரால் நீழலுன் கழல் இரண்டும்
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி 1234
காட்டினை நாட்டமுன்றாகக் கோட்டினை
இருநதி அரவமோடு ஒருமதி சூடினை 321

இவ்வண்ணம் பதினொருமுறை ஏறி இறங்கி ஏறி இறங்கி 85 எண்களுக்குப் புதுப்புதுப் பொருள் தந்து பாடுவது வியப்புக்குரியதாகும்.

எண்ணலங்காரத்தின் நயமும் எண்களின் வைப்பு முறையும், எண்களுக்குரிய பொருள் வைப்பு முறையும் தமிழ் இலக்கியத் தில் சுவையப்பன.

இங்கு நாம் ஏறு நிரையில் அமைந்த எண்ணலங்காரத்தை

ஒன்றானவன்உருவில் இரண்டானவன்.....
எனும் பாடலில் பார்த்தோம்.

இறங்கு நிரையில் அமைந்த எண்ணலங்காரத்தை குற்றாலக் குறவஞ்சியில் திரிகூடராசப்பக் கவிராயரின்

பன்னிருகை வேல்தாங்கப் பதினொருவர் படைதாங்க.....
எனும் பாடலில் பார்த்தோம்.

ஏறுநிரையிலும் இறங்கு நிரையிலும் மாறிமாறி 11 முறை ஏறி 7 இன் உச்சிக்குச் சென்று ஏறி இறங்கியதை ஞானசம்பந்தரின் திருவெழு கூற்றிருக்கை ஆகிய

ஒருருவாயினை மானாங் காரத்து
ஈரியல்பாய் ஒரு விண்முதல்பூதம்

எனத் தொடரும் 47 அடிகள் கொண்டபாடலில் பார்த்தோம்.

மனிதனுக்கு ஆள்பாதி ஆடைபாதி என்பதுபோலச் செய்யுளுக்கும் பொருள்பாதி அணிபாதி என்னலாம். அழகிய அணிநலங் கனிந்த பாடல்களை நுகர்ந்து இன்புறுவோம்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2012.06.14 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

கோமாதா குலம்காக்க வாரீர்

தாமாகத் தாவரநல் உணவை உண்டு
தமதுழைப்பும் தகுபயனும் தந்து வாழும்
கோமாதா குலத்தினையே வெட்டி வீழ்த்திக்
கொன்று தின்னும் கொடுமையினைப் போக்கவாரீர்

மறைபொருள் கூற்றுக்கவியீன்பம்

புலவர்கள் தாம் செய்யும் கவிதைக்குப் பலவித அழகுகளைப் புனைவார்கள். நேரே பொருளைச் சொல்வதிலும் பார்க்கச் சொல்லும் முறையில் பலவித அழகுகளைப் புனைந்து பாடும் போது அதற்கு ஒரு கவர்ச்சியும் நயமும் இருக்கும். ஒரு குழந்தையைச் சாதாரணமாகப் பார்ப்பதிலும் பார்க்க அழகிய அணிகலன்களைப் பூட்டிப் பட்டுச் சட்டையைப் போட்டுப் பொட்டும் வைத்துப் பார்க்கும் போது அந்தக்குழந்தை எவ்வளவு கவர்ச்சியாய் எழிலாய் இருக்குமோ அதே போன்றதுதான் அணிநலம் சேர்ப்பாடும் கவிதையுமாகும்.

கவிதைக்குரிய அணிநலங்களிலே பலவகையுண்டு. அதை வகைப்படுத்தும் தண்டி அலங்காரம் என்னும் ஒரு தனி இலக்கண நூலே இருக்கின்றது என்பதை எல்லாரும் அறிவர்.

நாம் இங்கு ஒருபுதுவிதமான அணிநலம் பொதிந்த செய்யுள் நயத்தைப் பார்ப்போம். இந்தச் செய்யுளைச் சாதாரணமாகப் படித்துப் பார்க்கும் போது அது ஒரு வேடிக்கையான செய்தியைச் சொல்வது போல இருக்கும். ஆழ்ந்து பார்த்தால் அதுவும் புலவன் சொல்லும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால் வியப்பு வரும். ஆகா இதற்குள் இத்தனை ஆழமான பொருள் இருக்கிறதா என்ற ஆச்சரியமும் மன நிறைவும் வரும் அந்த அணிதான் மறைபொருள் கூற்று எனப்படுவது.

இதோ ஒரு திருமந்திரப் பாடலைப் பார்ப்போம்,

வழுதலை வித்திடப் பாகல் முளைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணிபூத்தது
தொழுது கொண்டோடினர் தோட்டக்குடிகள்
முழுதும் பழுத்தது வாழைக்கனியே

பாடலைப் படிக்க வேடிக்கையாக இருக்கிறதல்லவா இதைச் சற்று விரித்துப் பார்ப்போம்.

ஒரு தோட்டச் சொந்தக்காரன் பயிர் செய்வதற்காகத் தனது தோட்டத்தைக் கொத்துவித்தான். அதற்கெனப் பல தொழிலாளர்களையும் அங்கு குடியமர்த்தினான். அவர்கள் அவன் சொன்னபடி வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்தனர். தோட்டம் கொத்திப் பண்படுத்தி எருவிட்டு நீர்பாய்ச்சவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. தோட்டக்காரன் தோட்டம் முழுதும் கத்தரி நடமுடிவு செய்தான். அவன் எண்ணப்படி கத்தரி விதைகள் தோட்டம் முழுவதும் நடப்பட்டது. நீர்பாய்ச்சப்பட்டது. சில நாட்களால் தன் தோட்டம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்கத் தோட்டக்காரன் அங்கு போனான். தோட்டத்தைப் பார்த்தான் அவனுக்குத் தலை சுற்றியது. காணாததைக் கண்டவனாகத் திகைத்தான்.

கத்தரி விதை நட்ட இடத்தில் பாகல்முளைத்து வளர்ந்து காய்த்திருந்தது. என்ன சங்கதி என்று கத்தரி விதை நட்ட புழுதியைத் தோண்டிப் பார்த்தான் மறுபக்கத்தில் பூசணி முளைத்துப் படர்ந்து பூத்திருந்தது. நாலா பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தான் வாழைகள் குவைதள்ளி நின்றன. அவனுக்கு திகைப்பாய் இருந்தது. தோட்டக் குடிகளைக் கூப்பிட்டு இது என்ன நடந்தது என்று கேட்டான்.

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

அவர்கள் ஐயையோ நாம் ஒன்றும் அறியோம். நாம் நீங்கள் தந்த கத்தரி விதையைத்தான் நட்டு நீர்பாய்ச்சினோம். எல்லாம் இப்படிக்கிடக்கிறது இதென்ன விபரீதம் நாமறியோம் எங்களை விட்டுவிடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுத் தோட்டத்தை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள். அவர்கள் ஓடியபின் தோட்டக்காரன் நாலுபக்கமும் பார்த்தான் வாழைகள் எல்லாம் கனிந்து பழுத்து சொரிந்தன. தோட்டக்காரன் எடுத்து சுவைத்துச் சுவைத்து உண்டு மகிழ்ந்தான். இந்தக் காட்சிதான் இப்பாடலில் எமக்கு வெளிப்படையாய்த் தெரிகிறது.

இதன் உள்ளே என்ன செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பாடியபுலவரிடம் கேட்டுத்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதைப் பாடியவர் சாதாரண புலவர் அல்ல. திருமந்திரம் தந்த திருமூலர். இதில் ஞானம் பெறுவதற்குரிய யோக வழிபாட்டின் போது நிகழும் செயல்களையும் பெறும் பயனையும் கூறு கின்றார். அவர் தரும் விளக்கத்தைப் பார்ப்போம்.

வழுதலை என்பது கத்தரி - வழுதலை வித்து என்பதன் மறை பொருள் யோகப் பயிற்சி, பாகல் முளைத்தது என்பதன் மறை பொருள் கசப்பான மன அதிர்வு என்பது, புழுதியைத் தோண்டினேன் என்பதன் மறைபொருள் மனதை ஆராய்ந்தேன் என்பதாகும். பூசணி பூத்தது என்பதன் மறைபொருள் தலை உச்சியின் உள்ளே மஞ்சள் நிறமான பொன்வண்ண சிவ ஒளி தெரிந்தது. தோட்டக் குடிகள் என்பது எமது உடலை இயக்கும் கரணங்கள். தொழுது கொண்டோடினர் என்பது செயலற்று அடங்கினர் வாழைக்கனி என்பதன் மறைபொருள் முத்தி சித்தித்தது என்பதாகும்.

இதன் உட்பொருள் நான் மனதை அடக்கி யோகவழிபாட்டில் ஈடுபட்டேன். யோகம் சித்தித்தவுடன் மனதில் இனந்தெரியாத அதிர்வு அலைகள் தோன்றின. யோகத்தைத் தொடர்ந்தேன் சகஸ்ராரம் என்னும் தலை உச்சியின் உள்ளே சிவ ஒளிக் காட்சி தெரிந்தது அந்த அளவில் பொறிபுலன்கள் அந்தக் கரணங்கள் எல்லாம் அடங்கின. முத்திப்பேறு கனிந்தது. பேரின்பத்தை நுகர்ந்து இன்புற்று இருந்தேன் என்பதாகும்.

நேரே செய்யுளில் வெளிப்படையாக இந்தக் கருத்தைப் பாடினால் மனதுக்கு இதமாயிருக்காது கவர்ச்சியும் அழகும் இருக்காது. இவ்விதம் தோட்டத்தில் நடக்கும் ஒரு சுவாரஸ் யமான காட்சிபோல மனதில் நடைபெறும் அகக் காட்சியைச் சொல்லும் முறை நயக்கத்தக்கதல்லவா.

இனி, இன்னுமொருவிதமான அணியழகைப் பார்க்கலாம். ஒரு சரக்குக் கடை வியாபாரத்தைச் சுவைபடச் சொல்வது போல வாழ்க்கையின் நிலையாமையைச் சொல்லும் சிலேடைப் பாடல் இது. இது ஒரு வெண்பா

வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன
இங்கார் சுமந்திருப்பார் இச்சரக்கை - மங்காத
சீரகத்தைத் தந்தீரேல் வேண்டேன் பெருங்காயம்
ஏரகத்துச் செட்டியாரே.

ஏரகத்து செட்டியாரின் சரக்குக்கடையில் வெங்காயம் இஞ்சி மிளகு திப்பிலி எனப்படும் சுக்கு, வெந்தயம், சீரகம், பெருங் காயம் முதலான சரக்குகள் இருக்கின்றன. ஒருவர் சரக்கு வாங்க வருகின்றார். வெங்காயத்தைப் பார்க்கின்றார் அதற்குள் இஞ்சி மிளகு திப்பிலி என்பன கலந்துபோய் கிடக்கின்றன. முகத்தைச் சுழிக்கின்றார். கடைக்காரர் நல்ல வெந்தயம் இருக்கிறது என்கின்றார். வெந்தயத்தைத் தனிய வாங்கி என்ன செய்வது

இந்தச் சரக்குகள் சரியில்லை என்கிறார். கடைக்காரர் நல்ல பெருங்காயம் இருக்கிறது வாங்குங்கள் என்கிறார். அப்படியா நல்ல சீரகம் இருந்தால் தாரும் பெருங்காயம் வேண்டாம் என்கிறார். சரக்குக் கடைக்காரர் ஏரகத்துச் செட்டி யார்க்கும் சரக்கு வாங்கப் போனவருக்கும் நடந்த உரையாடல் இது. சுவாரஸ்யமான உரையாடல்.

இதன் உண்மைப்பொருள் சிலேடையாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அறியும்போது மனதில் மகிழ்ச்சி உண்டாகும். இதோ

வெங்காயம் என்பது வெங் + காயம் எனப் பிரிந்து நாம் விரும்பும் உடம்பு எனப் பொருள் தரும். சுக்கு ஆனால் என்பது சிதைந்து துகள்களாகப் போனால் எனப்பொருள்படும். வெந்தயம் என்பது வெந்த + அயம் அதாவது உடல் வெந்து சாம்பரானால் அதனால் என்ன பயன். ஆதலால் இந்தச் சரக்கை அதாவது உடலை இங்கு ஏன் வீணாகச் சுமந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இதற்குள் பிரகாசமான சீர் அகத்தை சிறப்பான மனத்தைத் தந்தீரானால் எனக்குப் பெருங்காயம் இந்தப் பெரிய காயம் ஆகிய உடல் தேவையில்லை என்பது இதன் உட்பொருள்.

இதன் தெளிபொருள் திருவேரகத்தில் இருக்கும் பெருமானே இந்தப் பெரிய உடம்பு இறந்து சாம்பராய்ப்போகும். இதனால் ஒரு பயனும் இல்லை. ஆதலால் எனக்குச் சீரான நல்ல மனத்தைத்தாரும் இந்த உடல் வேண்டாம் என்று ஒரு ஆன்ம ஈடேற்றம் விரும்பும் சித்தர் கேட்பதாக இது அமைந்துள்ளது.

சாதாரண சரக்குகளின் பெயர்களைப் பயன்படுத்தி ஒரு முத்தி இரகசியத்தைச் சுவைபடச் சொல்லும் இச் சிலேடைப் பாடல் நயம் தருவதாகும்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2012.06.14 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

சிறுவர் உரிமை பேணுவோம்

சிறுவர்கள் உடல்உளநலம் பெறவும்
சீரியகல்வி வளம்பெறவும்
அறுசுவை உணவும் அரவணைப்பும்
அன்பும் கருணையும் ஊக்குவிப்பும்
உறுதியும் உயரிய இலட்சியமும்
உண்மையும் ஒழுக்கமும் பண்பாடும்
பெறுவது சிறுவர்கள் உரிமை அதைப்
பேணுதல் பெரியவர் கடமையன்றோ

பசிப்பிணி மருத்துவர்

உயிர் வாழ்வதற்கு உடல் வேண்டும். உடல் வாழ்வதற்கு உணவு வேண்டும். ஆகவே உணவு இன்றி உயிர்வாழ முடியாது. இவ்வுண்மையை எமது சங்கப்புலவர் குடபுலவியனார் என்பவர் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

எனப்பாடுகிறார். உண்டி எனப்படுவது உணவு. உணவு கொடுத்தவரே உயிர் கொடுத்தவர் ஆவார். உணவை முதலாகக் கொண்டதே இந்த உடம்பு. உடம்பை அவர் உணவின் பிண்டம் என்கிறார். அதாவது உணவால் ஆனது உடம்பு என்பதை உணர்த்துகிறார்.

உணவாக உட்கொள்ளப்படுகின்ற பலவிதமான போஷாக்குச் சத்துக்களாலேதான் உடம்பு உருவாகின்றது. தாயின் கருப்பையில் உயிர் உற்பத்தியாகிய காலம்முதலே தாயின் தொப்பூழ்க் கொடியின் மூலம் கிடைக்கின்ற ஊட்டச்சத்துக்களின் மூலமே கருஉருவாகி வளர்கிறது. பின் பிறந்து இறக்கும் வரை உடலுக்கு உணவு தேவைப்படுகின்றது. உணவு இல்லாவிட்டால் உடல் இயங்காது.

உணவினால் உருவாகிய உடம்பிற்கு வேறு எது இல்லா விட்டாலும் உணவு தேவை. எரிபொருள் இல்லாவிட்டால் இயந்திரம் இயங்காது. அதுபோல மாயாயந்திரமாகிய உடம்பு இயங்குவதற்கு எரிபொருளாயுள்ளது உணவு. உட்கொள்கின்ற உணவு சமிபாட்டு உறுப்புக்களினூடே சக்தியாக - கலோரியாக மாறி உடம்பை இயக்குகிறது.

இந்த உடலுக்கு உணவு தேவைப்படுகின்ற போது பசி உண்டாகின்றது. பசிவந்துவிட்டால் வேறு எந்தவேலை இருந்தாலும் அதைவிடுத்துப் பசிக்கு உணவு வழங்கப்பட வேண்டும். பசிவந்துவிட்டால் பத்தும் பறந்துபோம் என்பது எல்லோர்க்கும் நன்கு அறியப்பட்ட பழமொழி. பசி வந்தால் உடனே பறந்து போகின்ற பத்தும் எவையென ஒளவையார் ஒரு பாட்டில் பட்டியல்போட்டுக் காட்டுகின்றார்.

மானம் குலம் கல்வி வண்மை பொறையுடமை
தானம் தவம் முயற்சி தாளாண்மை - மானின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காழுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்.

என்கிறார். பசிவந்திட்டால் முதலில் பசிதீர்க்க உணவு தேவை. அந்த உணவைப் பெறுவதற்காகப் பசித்தவர் தனது தன்மானத் தைக் கைவிட்டுக் குலப்பெருமையைக் கைவிட்டுத் தான் பெரிய கல்விமானாக இருந்தாலும் அந்தப் பெருமையையும் கைவிட்டு, கொடைப்பண்பு, பொறுமை, தானம், தவம், தன் முயற்சி, காதல் முதலிய எல்லாவற்றையும் தள்ளி வைத்துவிட்டு உணவையே பெரிதாக மதித்து உணவு தேடுவதிலேயே ஈடுபடுவர். பசிக்குமுன்னால் அவருக்கு வேறு எதுவும் பெரிதாகத் தெரிய மாட்டாது.

உடலுக்கு அவ்வப்போது பலிவித நோய்கள்வரும். அவற்றுக்குரிய மருந்தைப் பாவித்தால் நோய் மாறிவிடுகிறது. பசியும் உடலுக்கு வருகின்ற ஒரு நோய்தான். மற்ற நோய்களைவிடக் கொடிய நோய் பசி. பசிக்கு மருந்து உணவு. உணவு உண்ணப்பசி மாறிவிடும். ஆனால் மருந்து உண்ண நோய்மாறுவது போல மறாது. பசி நோய் மீண்டும் மீண்டும் வரும். உண்ட உணவு சமித்தவுடன் மீண்டும் பசி வரும். பசியை முற்றாக நீக்கவல்ல மருந்து உலகில் இல்லை. அதனால் பசியைப் பசிப்பிணி என்று புலவர்கள் சொல்வர். அது தொடர்ந்து பிணித்துக் கொண்டே வரும். ஆதலால் பசியைப் பிணி என்றார்.

காலையில் வந்தபசி காலை உணவு உண்ணமாறும். மீண்டும் மதியம்வரும். அது மதிய உணவு உண்ண மாறும் மீண்டும் இரவு வரும். இரவு உணவு உண்ண மாறும் மீண்டும் காலையில் வரும். இப்படியே சங்கிலித் தொடர் போல வந்து கொண்டே இருக்கும். உணவுப் பசிப்பினியால் உயிர்கள் படும் பாட்டை ஒளவையார் ஒரு பாடலில் அழகாகக் கூறுகின்றார்.

ஒருநாள் உணவை ஒழி என்றால் ஒழியாய்
இருநாளைக்(கு) ஏல் என்றால் ஏலாய் - ஒருநாளும்
என்றோ அறியாய் இடும்பைகூர் என்வயிறே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.

பசிப்பினியின் இருப்பிடம் வயிறு. பசி வயிற்றில் இருந்து தான் எழும். அதனால் வயிற்றையே விழித்துப் பாடுகின்றார். பசியுள்ள வயிறு சாதாரணமானதல்ல எந்நேரமும் இடும்பையாகிய துன்பத்தைத் தந்துகொண்டிருக்கும். அதேவேளை உணவை இடும் பையாகவும் இருக்கிறது. அதனால் வயிற்றைப் பார்த்து இடும்மை கூர் என்வயிறே நீ ஒருநாள் உணவை ஒழி, விட்டுவிடு என்றாலும் விடமாட்டாய். அதேவேளை இன்று நல்ல உணவு கிடைத்திருக்கிறது. நாளைக்கும் சேர்த்து உண்டுகொள் என்றாலும் ஏற்கமாட்டாய், என்னுடனே இருந்து கொண்டு என்னுடைய நோவை அறியாதிருக்கின்றாயே. உன்னோடு என் வாழ்நாளைக் கழிப்பது மிகக் கடினமாக இருக்கின்றதே என்று ஒருவித நகைச்சுவையுடன் கூறுகின்றார்.

சாதாரணமாகப் பாமரமக்கள் சொல்வதுகண்டு “இந்த ஒருசாண் வயிற்றுக்காகத்தானே இந்தப்படாத பாடுபடுகின்றோம்” என்று வேறு எதையும் ஒறுத்து வாழலாம், வயிற்றுப்பசியை ஒறுத்துவாழ முடியாது.

இதனை அருளாளர்கள் கூடக் குறிப்பிடத்தவறவில்லை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கூடத்தனது தேவாரத்தில்.

வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசினோய் செய்தபறிதான்

எனப்பாடுகின்றார். இந்த உடம்புபசியாகிய நோயால் நிரம்பிய பறியாகும் என்கின்றார். பசிப்பிணிக்கு அதாவது பசியாகிய நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் மருத்துவர்களும் யாரும் உளரோ என வினவும் ஒருகாட்சியைப் புறநானூற்றில் காண் கின்றோம். பொதுவாக வள்ளல்களைப் புலவர்கள் பாடுவதுதான் வழக்கம். இங்கு பண்ணன் எனும் ஒரு வள்ளலை அரசனாகிய சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன் என்பவர் பாடியுள்ளார்.

இலக்கியதமிழ்இன்பம்

பசியால் வருந்திய பாணர்கள் சிலர் பசிக்கு உணவு தருவார் யாரும் உளரோ என வழிப்போக்கர்களைக் கேட்கின்றார்கள். “பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே” என வினவ, அதோ பாருங்கள், மழைவரப்போவதறிந்த சிறிய எறும்புகள் தமது முட்டைகளையும் காவிக் கொண்டு பாதுகாப்பான மேட்டு நிலம் நோக்கிச் சாரிசாரியாக வரிசை யாகச் செல்வதுபோலச் சோற்றுப் பொதிகளைக்கைகளில் ஏந்தியவர்களாகப் பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் கூட்டங் கூட்டமாகச் செல்வதைப் பாருங்கள். அவர்கள் சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணன் என்னும் பசிப்பிணிமருத்துவன் இல்லத்தில் பசியார உண்டு விட்டு மறுநாளும் உண்பதற்காகப் பண்ணன் கொடுத்த சோற்றுப் பொதியுடன் போகின்றார்கள். அந்த வழியிலே நீங்களும் போங்கள். பண்ணன் வீடுவரும். வீட்டுக்குள்ள அடையாளத்தையும் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

பழுத்த பெரிய மரத்தின் கனிகளை உண்பதற்காக நாலாபக்கங் களிலுமிருந்து வந்த பறவை இனங்கள் ஆரவாரிப்பது போல, உணவு உண்பவர்களின் ஆரவாரம் கேட்கும். அந்தவீடுதான் பசிப்பிணி மருத்துவன் வீடு. அங்கு போங்கள், பசிதீர உணவுதருவான், வீட்டுக்குக் கொண்டு பொகவும் தருவான், நாளையும் தருவான். கூசாமற்போங்கள் என்று கூறிவழிப்படுத்து கின்றார். அத்துடன் நில்லாமல் பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய சிறு குடிகிழான் பண்ணன் நான் வாழும் நாளையும் பெற்று நீடுழி வாழ்வானாக என்று தன்வாழ் நாளையும் கொடுக்க முன்வரும் அரசனின் கொடைத் திறனையும் இங்கு காணலாம். இதோ பாடல்.

யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர்காண்க; இவண்கடும்பினது இடும்பை
யானர் பழுமரம் புள்இமிழ்ந்தன்ன
ஊண்ஒலிஅரவம் தானும் கேட்கும்;
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டைகொண்டு வன்புலம்சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்ஒழுக்கு ஏற்ப
சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங்கினைச் சிறார்க் காண்டும்; கண்டு
மற்றும்மற்றும் வினவுறும்; தெற்றென்
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே

இந்தச் செய்தி மூலம் பசிப்பிணி நீக்கும் மருத்துவர்களும் உளர் என்பது அறிகின்றோம். நாம் ஒவ்வொருவரும் பசிப்பிணி மருத்துவர்களாக வாழ வேண்டும் என்பது திருமந்திரம் தந்த திருமூலர் சுவாமிகள் வாக்கு. அவர் “யாவர்க்குமாம் உணும் போதொரு கைப்பிடி” என்கிறார். நாம் உண்ணும்போது எமது உணவில் ஒருபிடி பசித்த ஏழைக்கு கொடுத்தல் எல்லாரும் செய்யக்கூடிய புண்ணியச் செயல் என்கிறார்.

“இல்லார்கொன்றீதலே ஈகை” எனச் சொன்ன வள்ளுவப் பெருமான்.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
உதிய மில்லை உயிர்க்கு

என்கின்றார். இல்லாதவர்க்கு ஈய்ந்து பசியாற்றி அதனால் வருகின்ற ஈந்து உவக்கும் இன்பத்தால் விளையும் புகழுடன் வாழ்தலே இவ்வாழ்வின் உண்மைப்பயன் என்பதைத் தனது “புகழ்” எனும் அதிகாரத்தில் விளக்குகின்றார்.

பசித்தோர்க்கு உணவழித்தலையே கருப்பொருளாகக் கொண்ட மணிமேகலை எனும் காப்பியம் எங்கள் தமிழில் உள்ள ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்று. அது அறம் கூறும் காப்பியம்.

சிலப்பதிகாரக் கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த பெண் மணிமேகலை அவள் தந்தை தாயாரின் துன்ப வாழ்வு கண்டு இளமையில் துறவுபூண்டு மணிமேகலா தெய்வத்திடமிருந்து அட்சய பாத்திரம் அதாவது அள்ளஅள்ளக் குறையாத அமுத சுரபியைப் பெற்றுப் பசித்தோர்க்கு உணவளித்து உண்டி கொடுத்து உயிர் காத்த பசிப்பிணி மருத்துவராக விளங்கினாள். தானங்களில் உயர்ந்த தானம் அன்னதானம் என்பார்கள் அறவோர்கள். அதுவே உண்டிகொடுத்து உயிர் காக்கும் தானமாகும். நாம் ஒவ்வொருவரும் பசிப்பிணி மருத்துவர்களாக வாழ்வோம். இவ்வுலகிலிருந்து பசிப்பிணியை ஒழித்திடலாம். ஈந்து உவந்து இன்புற்று வாழ்வோம்.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2012.12.11 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

தேவரும் அருரும்

தேவர் அசுரர் போராட்டம்
தினமும் எங்கள் மனதினிலே
தேவர் என்பது நல்லெண்ணம்
அசுரர் என்பது தீயெண்ணம்
தேவர் வென்றால் கொண்டாம்
அசுரர் வென்றால் திண்டாட்டம்
தேவர் அசுரர் என்பதெல்லாம்
எங்கள் செயலின் வடிவங்கள்

நல்லன செய்பவர் தேவரென்பார்
தீயன செய்பவர் அசுரரென்பார்
சொல்லும் செயலும் நினைவுகளும்
நல்லன என்றால் அவன்தேவன்
அல்லன என்றால் அவன் அசுரன்
அதனால் வருவது அழிவேதான்
அல்லதை நீக்கி நல்லன செய்து
அனைவரும் தேவர்கள் ஆகிடலாம்.

சிலேடை அணிநயம்

சில சொற்களும், சில தொடர்களும் நாம் மொழியைக் கையாளும் விதத்தைப் பொறுத்து இருவிதப் பொருளைத் தருவதுண்டு. அவ்விதம் இரு பொருள் தருவது சிலேடை எனப்படும். ஒரு சொல் இரு பொருள் தருமாயின் அது சிலேடை அணி என்று சொல்லப்படும். சிலேடைத் தொடர்களைப் பிரித்துப் பொருளுணர்ந்து பார்க்கும் போது மனதுக்கும், சொல்லும் போது கேட்போருக்கும் இன்பம் தரும். இதனைச் சிலேடை அணிநயம் என்று இலக்கியத்தில் கண்டு இன்புறலாம்.

தனிச்சொற்கள் சிலேடையாய் வருவதையும் சில தொடர்கள் சிலேடையாய் வருவதையும் சில பாடல்கள் சிலேடையாய் வருவதையும் இங்கு காண்போம்.

வாரும் இரும்படியும்

ஒருவர் தனது நண்பர் வீட்டுக்கு வருகின்றார். அவரை வரவேற்ற வீட்டுக்காரர் “வாரும் இரும்படியும்” எனக்கூறி வரவேற்கின்றார். வந்தவர் ஒரு கணம் திகைத்துப்போய் நிற்கின்றார். வாரும் இரும்படியும் என்று இவர் என்ன பொருளில் சொல்கிறார் என்று சிந்திக்கின்றார். அவருக்கு இரு பொருள் படுகிறது. வரவேற்றவரையே கேட்டு விடுகிறார். நண்பரே நீர் என்னை வாரும், இரும், படியும் என்று சொன்னீரா அல்லது வாரும் இரும்பு அடியும் என்று சொன்னீரா என்று கேட்கின்றார். சற்று குறும்புத் தனமுடைய வீட்டுக்காரர். உம்மை நான் இருப்படிக்கச் சொல்வேனா, இரும் படியும் என்றுதானே சொன்னேன் என சமாளித்து விடுகின்றார். இங்கு இரும் படியும் என்ற தொடர் இரும், படியும் என்ற பொருளிலும் இரும்பு, அடியும் என்ற பொருளிலும் சிலேடையாக இரு பொருள் தந்த சிறப்பை நயக்கலாம்.

தலைவிதிவசம்

இப்படியே தலைவிதிவசம் என்ற தொடரைத் தலை, விதி, வசம் எனப் பிரித்தால் எல்லாம் தலைவிதிப்படி நடக்கும் எனவும். தலைவி திவசம் எனப் பிரித்தால் தலைவி அதாவது மனைவியின் திவசம் எனவும் பொருள் தருவதைக் காணலாம்.

தங்கவில்லை

ஒருவர் தனது குருநாதருக்கு தங்கக் காசுகளாலான தங்க வில்லை மாலை செய்து கொடுத்தார். தங்க வில்லைகள் என்றால் தங்கக் காசுகள். சில நாட்களின் பின் அவரைப் பார்க்கப் போனபோது அவருடைய கழுத்தில் தங்கவில்லை மாலையைக் காணவில்லை. தங்கவில்லை எங்கே என்று கேட்டார். குருநாதர் தங்கவில்லை தங்கவில்லை என்றார். இவருக்கு விளங்கவில்லை. குருநாதரே நான் தந்த தங்க வில்லை எங்கே என்றுதான் கேட்கிறேன் நீங்கள் தங்கவில்லை தங்கவில்லை என்கிறீர்களே என்றார். குருநாதர் சொன்னார் சீடனே நீதந்த தங்கவில்லையை யாரோ திருடன் கவர்ந்து விட்டான். அதனால்தான் நீ தந்த தங்கவில்லை என்னிடம் தங்கவில்லை என்று சொன்னேன் என்றார், தங்கவில்லை என்ற சிலேடைத் தொடர் பிரிக்காமல் அப்படியே இரு பொருள் தந்த சிறப்பை நயக்கலாம் அல்லவா.

எலிம்பிச்சம் பழம்பத்திரம்

ஒருவர் சந்தையில் சில வகைப் பழங்கள் வாங்கி வந்தார். மனைவியை அழைத்து “எலிமிச்சம் பழம் பத்திரம்” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். மனைவி அதை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு எலிமிச்சம் பழம் பத்திரம் என்கிறீர்கள் இதற்குள் எலிம்பிச்சம் பழத்தைக் காணவில்லை என்கிறார். அவர் பெண்ணை நான் எலிம்பிச்சம் பழத்தை சொல்லவில்லை வாங்கி வரவுமில்லை வீட்டிலே எலி மிச்சம் அதாவது எலிகள் அதிகம் அதனால் பழங்கள் பத்திரம் என்றல்லவா சொன்னேன் என்றார். ஓகோ நீங்கள் எலி மிச்சம், பழம் பத்திரம் என்றா சொன்னீர்கள். நான் எலிமிச்சம்பழம் பத்திரம் என்று சொல்கிறீர்கள் என்று நினைத்து ஏமாந்து விட்டேன் என்றாள். இங்கு எலிமிச்சம் பழம் பத்திரம் என்றும் எலிமிச்சம்பழம் பத்திரம் என்றும் இத் தொடர் இருவகையாகப் பிரித்து நின்று சிலேடைப் பொருள் தந்ததல்லவா.

தங்கச்சிவந்தியா

ஒரு வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணொருத்தி வந்தாள். முற்றத்திலிருந்த பூந்தோட்டத்தை பார்த்தாள், அங்கு தங்க நிறத்தில் செவ்வந்தி பூத்திருந்தது அதைக் காட்டி தங்கச்சிவந்தியா என்று கேட்டா, வீட்டுக்குள் நின்ற தங்கச்சி ஒன்று இதோ வந்தேன் என்று ஓடிவந்தது. அவசொன்னா நான் தங்கச்சி வந்தியா என்று உன்னை அழைக்கவில்லை இந்தப்பூ தங்கச் செவ்வந்தியா என்று அல்லவா கேட்டேன் என்றார். வந்தபெண் தங்கச் செவ்வந்தியில் சொக்கிப்போனா. ஓடிவந்த தங்கச்சி வெட்கிப்போச்சு. இங்கு தங்கச் செவ்வந்தியா என்றும் தங்கச்சி வந்தியா என்றும் இத்தொடர் இருவேறு விதமாகப் பிரிந்து நின்று சிலேடைப் பொருள் தந்த சிறப்பைப் பார்க்கலாம்.

பணியாரம்தோசைவரும்

ஒருவர் கோயிலில் சைவப்பிரசங்கம் கேட்கப் போனார். பிரசங்கியார் விகடமாகப் பேசவல்லவர். இவரும் அவரின் பேச்சைக் கேட்டு ரசித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தார். வீட்டில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து “பணியாரம் தோசைவரும்” என்றார். வீட்டில் இருந்தவர்களுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி என்ன பணியாரடம் தோசை வரும்மா? நல்லதாய்ப் போச்சு சாப்பிடலாமே என்றனர்.

அவர், பணியாரமும் இல்லை தோசையும் இல்லை இன்றைய பிரசங்கியார் பணியாரம்தோசைவரும் என்று சொன்னார். நாங்க ளும் ஏமாந்து போனோம். திகைத்துப் போய் இருந்தோம். அவர் விளக்கம் சொன்னார். பணியாரம் தோசைவரும் என்ற தொடரை பணியார் அந்தோ சைவரும் எனப்பிரித்து அந்தோ சைவரும் பணியார் என்று சேர்த்து ஐயையோ சைவர்களும் பணிய மாட்டார்கள் என்று விளங்கப்படுத்தினார். நானும் அதைத்தான் இங்கு சொன்னேன் என்றார். இத்தொடர் பணியாரம் தோசை வரும் என்றும் அந்தோ சைவரும் பணியார் என்றும் இருவகை யாகப்பிரிந்து நின்று சிலேடைப்பொருள் தந்த சிறப்பைநயக்கலாம்.

இனிச் சில சிலேடைப் பாடல்களைப் பார்க்கலாம். ஒரு புலவன் சில சரக்கு வகைகளின் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு ஒரு தத்துவப் பாடலையே தருவதைப் பார்க்கலாம். பாடல் இதோ

வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன
இங்கார் சுமந்திருப்பார் இச்சரக்கை – மங்காத
சீரகத்தைத் தந்தீரேல் வேண்டேன் பெருங்காயம்
ஏரகத்துச் செட்டியாரே.

இங்கு வெங்காயம், சுக்கு, வெந்தயம், சரக்கு, சீரகம், பெருங்காயம் என்னும் சரக்குகளை கொண்டு பாடல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. வெங்காயம் என்பது வெப்பமான உடம்பு என்றும். சுக்கு என்பது இறந்த உடம்பு என்றும். வெந்தயம் என்பது வெந்து எரிந்த எலும்பு என்றும். சரக்கு என்பது உயிருள்ள உடம்பு என்றும். சீரகம் என்பது சீரான மனம் என்றும் பெருங்காயம் என்பது பெரிய உடம்பு என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

திருவேரகத்தில் சரக்கு விற்கும் செட்டியாரே! வெப்பமான இந்த உடம்பு இறந்துவிட்டாள் இதனை எரித்து விடுவார்கள். எரிப்பதால் எஞ்சும் எலும்பால் ஆவது ஒன்றும் இல்லை. அதனால் இங்கு இந்த உடம்பைச் சுமந்து வாழ்வதால் என்ன பயன்? எனக்கு சீரான உள்ளத்தைத் தருவீரேயானால் இந்தப் பெரிய உடம்பை நான் விரும்பமாட்டேன். எனக்கு நல்ல உள்ளத்தைதாரும். என இறைவனை வேண்டுகல் செய்வது போலச் சரக்குகளின் பெயர் கொண்டு சிலேடையாகப் பாடிய புலவரின் கவித்துவம் நயக்கத்தக்கதல்லவா?

காளமேகப் புலவர் வசை பாடலில் வல்லவர் இம்மெண்ணு முன்னே எழுநூறு எண்ணூறு பாடல்கள் பாடவல்லவர். ஒருவழியிலே போய்க்கொண்டிருந்தார். வழிப்போக்கன் ஒருவன் வாழைப் பழக்குலையுடன் வரக் குறுக்கே ஒரு பாம்பு வந்தது. பாம்பைக் கண்டவுடன் வாழைப்பழக்குலையைப் போட்டுவிட்டு ஓடினார். இதைக் கண்ட காளமேகப் புலவருக்கும் பாடல் ஒன்று வந்தது. வாழைப்பழக் காரனைக் கூப்பிட்டார். ஏன் அப்பா ஓடுகின்றீர் பாம்பும் வாழைப்பழமும் ஒரேமாதிரியானவைதானே பாடுகின்றேன் கேள் என்று பாடினார்.

நஞ்சிருக்கும், தோல் உரிக்கும், நாதர்முடி மேலிருக்கும்
வெஞ்சினத்தில் பட்டால் மீளாது – விஞ்சுமலர்த்
தேம்பாயும் சோலைத் திருமலைராயன் வரையில்
பாம்பாகும் வாழைப்பழம்

தேன்சொரியும் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்ந்த திருமலை நாயக்கன் மலையில் பாம்பும் வாழைப்பழமும் ஒரே இயல்புள்ளவை. எப்படியென்று கேள் சொல்கின்றேன்.

பாம்புக்கு நஞ்சிருக்கும், வாழைப்பழம் நைந்திருக்கும், பாம்பு தோல் உரிக்கும். அதாவது செட்டை கழற்றும். வாழைப்பழமும் தோலுரிக்கும். பாம்பு சிவனின் முடியில் இருக்கும். வாழைப்பழமும் பஞ்சாமிர்தத்தில் சேர்ந்து அபிஷேகத்தின் போது சிவனின் முடியில் இருக்கும். பாம்பு கோபங்கொண்டால் கடிபட்டவர் தப்பமாட்டார். வாழைப் பழமும் பசியால் கோபங் கொண்டவர் வாயில் பட்டால் மீண்டுவராது. பார்த்தாயா பாம்புக்கும் வாழைப்பழத்துக்கும் உள்ள தொடர்பை என்றார். ஒரு தொடர்பும் இல்லாத பாம்புக்கும் வாழைப்பழத்துக்கும் சிலேடை பாடிய புலவர் காளமேகம் புகழ்வாழ்க.

பாம்பும் வாழைப்பழமும் நஞ்சிருக்கும், தோலுரிக்கும் நாதர்முடி மேலிருக்கும், வெஞ்சினத்தில் பட்டால் மீளாது. சிலேடையின் பொருத்தப்பாடுதான் என்னே.

காளமேகப்புலவர் ஒருநாள் நண்பரின் வீட்டுக்குப் போனார். நண்பரின் நாய் குரைத்துக்குரைத்து அவரைக் கலைத்துக் கொண்டு வந்தது. நாய்க்கு எறிவதற்காக முற்றத்தில் கிடந்த தேங்காயை எடுத்தார். எறிவதற்கிடையில் நண்பர்வந்து நாயைப் பிடித்துக் கொண்டார். காளமேகத்தின் கற்பனையில்

ஒரு கவிபிறந்தது. என்ன நண்பரே! உன்வீட்டு நாயும் தேங்காயும் ஒரேமாதிரி இருக்கே எனச் சிலேடையாகப் பாடினார்.

**ஓடும் இருக்கும் உள்வாய் வெளுத்திருக்கும்
நாடும் குலைதனக்கு நாணாது**

நண்பரே தேங்காய்க்கு ஓடும் இருக்கு, நாயும் ஓடும் களைத்தால் இருக்கும். தேங்காயை உடைத்தால் அதன் உட்பக்கம் வெள்ளையாய் இருக்கும். நாய்க்கும் உள்வாய்ப் பக்கம் வெள்ளையாய் இருக்கும். தேங்காய் குலையில் ஒழுங்காக இருக்கும். நாய் எசமானை நாடிவிளையாடும். குலைப்பதற்கு நாணாமல் குலைத்துக் கொண்டிருக்கும். என்று சிலேடையாக நாயையும் தேங்காயையும் பொருத்திக் காட்டும் காளமேகத்தின் புலமையே புலமை.

இனி அழகிய சொக்கநாதபிள்ளையின் சிலேடைப் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம். இவர் சிவனுக்கும் தேங்காய்க்கும் சிலேடையாகப் பாடிய பாடல் இது.

கல்லால் அடியுறலால் கண்முன்றிருப்பதனால்
எல்லோரும் பூசைக்கு எடுத்திடலால் - வல்லோடு
கொள்ளுகையால் கங்காகுல முத்துசாமி மன்னா
கள்ளிதழி யான்நிகர் தேங்காய்

கல்லால் அடியுறலால் - சிவன் கல்லால் மர அடியில் இருப்பதாலும் தேங்காய் கல்லால் அடித்து உடைக்கப்படுவதாலும்.

கண்முன்று இருப்பதனால் - சிவனுக்கு முன்று கண்கள் இருப்பதனாலும் தேங்காய்க்கும் முன்றுகண்கள் இருப்பதனாலும்.

எல்லோரும் பூசைக்கு எடுத்திடலால் - சிவனை எல்லாரும் பூசை செய்ய எடுப்பதனாலும், தேங்காயை பூசைக்கு எடுப்பதனாலும்.

வல்லோடு கொள்ளுகையால் - சிவன் பிச்சை எடுக்க வலிய தலையோட்டை எடுப்பதனாலும், தேங்காய் வலிய ஓட்டை உடைய தாயிருப்பதாலும்

சிவனும் தேங்காயும் நிகரானவை எனச் சிலேடையாகப் பாடுவது பெருநயம் தருவதல்லவா.

இலங்கை வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில்
2012.12.11 இல் பதிவு செய்யப் பெற்றது

கோமாதாவைக் கொல்லுதல் கொடுமை

கோபூசை செய்தென்றும் கோயில்தோறும்
கும்பிட்டு வாழ்ந்த மக்கள் கோலம்மாறி
கோவினையே கொல்களத்தில் வெட்டிவீழ்த்தி
கொத்துரொட்டி செய்துண்ணல் கொடுமையன்றோ

சைவப்புலவர் சு. செல்லத்துரையின் நூல்கள்

1. கலைவாணி இசைப்பாடல் - கீதம்
2. சித்திரத் தேரில் சிவகாமி அம்மை - பாடல்
3. ஆனந்த மாலை - பாடல்
4. வாக்கும் வாழ்வும் - வானொலிப்பேச்சு
5. காரைக்கால் வரலாறும் திருவூச்சலும்
6. வள்ளல் ஏழர் - சிந்துநடைக்கூத்து
7. அண்ணா பொன் ஏடு - வரலாறு
8. வாழ்வாங்கு வாழ்தல் - வானொலிப்பேச்சு
9. அரங்கப்படையல் - முத்தமிழ் நூல்
10. சிவநெறி - ஐரோப்பிய சிவநெறிக்கழகப் பாட நூல்
11. ஐயனார் புராண உரை
12. கல்வளை அந்தாதி - உரைவிளக்கம்
13. பஞ்சபுராணம் - உரை
14. மங்கல மனையறம்
15. மங்கலத் திருமணம்
16. சிவகாமிதமிழ் - கவிதை

பண்டிதர் சி.அப்புத்துரையுடன் இணைந்து எழுதியவை

1. தொடக்கும் தொடர்பும்
2. அபரக்கிரியை விளக்கம்
3. பூப்புனித நீராட்டல்
4. திருமணக்கிரியை விளக்கம்